

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροσχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἐτηρῆσαι καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐλευθερινίου Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς γάββας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ
Ἐτησίᾳ ἀρ. 25—	Ἐτησίᾳ. Φράγκα 25.—
Ἐξαμήνιος 14.—	Ἐξαμήνιος 14.—
Τριμήνιος 7,50	Τριμήνιος 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησίᾳ) δολλάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
 ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἄρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Σεπτεμβρίου μηνός.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριανίου ἀρ. 38 πρὸς τὸ Βασιλικόν

Ἡμερίδιος Β. — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ὀκτωβρίου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 48

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

—Μὲν λέεις, σὰς παρακαλῶ, κίριε χωροφύλακα: πέρασε ὁ ἀποκράτωρ; Ὁ χωροφύλακας, ποδ τὸν συγκίνησε τὸ ἱκετευτικὸ ἔφος τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ἀπάντησε μὲ χαμόγελο:
 —Βέβαια, παιδί μου, πέρασε... Ὁ Μεγαλειότατος τῆ στιγμῇ αὐτῇ ἔβγαυι στήν' ἐπιθεώρηση μὲ τὸν Τάσσο. Ἄν ἦρθες γιὰ νὰ τὸν δῆς, μικρέ, ἦρθες πολὺ ἄργά ἢ παλὸ τρίγηρα.

Ἡ πληροφορία αὐτῇ τόσο στενωχώρησε τὸ Φρέδο, ὥστε μόλις μπόρεσε νὰ προσφέρῃ ἕνα εὐχαριστῶ.

Ἔιχε κίολα χαθῆ μὲς στὸ πλῆθος, ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ ἔγκλημα, ἀκόμα καὶ νὰ τρέξῃ ὡς τὸ Λονσάν.

Ὅσο γιὰ τὸν Ρουκέν καὶ τὸν Λωράν, αὐτοὶ, κωνηγώντας πάντα τὸ διαβολόπαιδο, δὲν καταλάβαιναν καθόλου εἰ ἐσήμαιναν τὰ τρεξίματά του.

—Διάβολε! μουρμούριζε ὁ πρώτος, αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο τρέχει σὰν ζαγάρ! Κοίτα το τώρα: θέλει νὰ πάῃ στήν' ἐπιθεώρηση. —Καὶ τρέχαντας κίολα! ἔλαγε λαχανιασμένος ὁ ἄλλος. Ἀνάθεμα τὸ κεφάλι τοῦ ἀστονόμου, πεῦ μὰς ἔβαλε νὰ κωνηγῶμε τέτοιε δαιμονισμένο βρωμόπαιδο ποδ, καθὼς φαίνεται, δὲν ξέρει τί κάνει.

Μ' ἕλες ὅμως τίς διαμαρτυρίες, οἱ δύο ἀστονομικοὶ, σκλάβοι τοῦ καθήκοντος, δὲν παράτησαν τὸ κωνηγητό, ποδ ἕνας θεὸς τὸ ξέρει ποσο τοὺς ἐκαύραζε.

Τὸ παιδί ἔτρεχε τώρα πλάι πρὸς Ἡλδία, γμᾶτα κάσμο, ποδ κερμιεναγ νὰ γορήσῃ ὁ ἀποκράτωρ ἀπ' τὴν ἐπιθεώρηση.

Περνώοντας ἀπὸ ἕνα μαγαζί, ὁ Φρέδος ἐκοίταξε τὴν ὥρα: Ἦταν μιάμισθ. Ποτὲ δὲ θὰ φτάσω! συλλογίστηκε. Καὶ ξαφνικὰ σταμάτησε στήν' ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἐν ἀμαξί ἀδαιο περνοῦσε. Χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πὼς δὲν εἶχε πεντάρα στήν' τσέπη του, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ σταμάτησε τὸν ἀμαξά. Ἐκεῖνος, βλέποντας ἕνα παιδί, θέλησε νὰ ἐξηγηθῇ ἀπὸ πρῖν:
 —Ποῦ θὰ σὲ πάω;
 —Στὸ Λονσάν, ἀπάντησε ὁ Φρέδος λαχανιασμένος.
 —Ἐσέρις πὼς σήμερα ἡ κόουρα εἰν' ἀκριβῆ;

—Θὰ σοῦ πληρώσω ὅ,τι κάνει, ἀπάντησε μ' ἀξιοπρέπεια ὁ γιὸς τοῦ Διρμπάν... Ἐμπρός καὶ γρήγορα!
 —Ἀρχοντόποσο θάναυ καὶ θὰ τώχῃ σκάσει, συλλογίστηκε ὁ ἀμαξάς: ὅπως καὶ νᾶναι, θὰ μὲ πληρώσει βυτερα ὁ μπαμπᾶς του.
 Καὶ, παίρνοντας τὸν Φρέδο, ξεκίνησε μὲ καλπασμὸ γιὰ τὸ δάσος τῆς Βοσλῶνης.
 Οἱ μόνοι ποδ τὰ ἔχασαν, βλέποντας τὴ στροφή ποδ εἶχαν πάρει τὰ πράγματα, ἦταν ὁ Ρουκέν κί' ὁ Λωράν.
 —Τώρα; φώναξαν. Τὸ παλιόπαιδο πῆρε καρρότσαι. Τὴν πάθαμε!

Κί' ὀλόγουρα δὲν φαινόταν κινῆν' ἀμαξί, ἔξω ἀπ' τὰ πλοῖσια ἰδιωτικὰ ποδ περνοῦσαν πλάι τοὺς καὶ κινθουεμν νὰ τοὺς πλάκώσουν, ἐνῶ οἱ ἀμαξάδες ἐφώναξαν:

—Ἐμπρός, κίριε! Δὲ βλέπετε μπροστά σας;

Ὅστε λοιπὸν θὰ ἔβγαυιναι νικημένοι ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί, αὐτοί, τὰ καλύτερα λαγωνικὰ τῆς ἀστονομίας; Ἄ, ὄχι! Δὲ θάχων πιά μούτερα νὰ παρορσιαστοῦν στὸν κ. Κλώνε.

—Ἐμπρός, Ρουκέν! ἔκαμε ὁ Λωράν καὶ ξεκίνησε τρεχᾶτος.

—Ἐμπρός! ἔκαμε κί' Ρουκέν κί' ἀκολούθησε τὸν σὺντρόφου, ἀπρόθυμα, γιὰτ' ἦταν καὶ καιλαράς.

Ἐβᾶλαν βλα τοὺς τὰ δυνατά, γιὰτ' ε' ἀμαξί, ποδ εἶχε πάρει ὁ Φρέδος, κόγτεος νὰ χαθῆ μῆσα σὲνα πέλαγος ἀπὸ ἀμαξία.

Χάρη στήν πολὺκεσμία καὶ στὸ σενωσισμὸ, μπόρεσαν νὰ φτάσουν τὸ παιδί στήν' πόλη Μαγιό.

—Μὰ ὠρισμένως πάει στήν' ἐπιθεώρηση, μουρμούρισε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστονομικοὺς... Ἄν γί' αὐτὸ μὰς ἔστειλαν νὰ τὸ κωνηγῶμε, δὲν ἀξίει, μὰ τὴν ἀλθία, τὸν κόποι!

Χωρίς να υποψιάζεται πως έκοβραζε τόσο την πίστη του ακολουθία, ο Φρέδος δεν έπαινε να φωνάζει στον άμαξα:

—Γρηγορώτερα! Γρηγορώτερα!

Ένω έτρεχε τ' άμαξι, το παιδί απέφραξε ότι ο κίνδυνος ήταν πολύ μεγάλος και ήθελε να φύγει, αν πήγαινε να ειδοποιήσει τον κ. Κλώντ και την άστυνομία.

Αν το γράμμα έλεγε αλήθεια, ο δολοφόνος θα έκανε την άποψιά του κοντά στο Λονάιν, όταν ο αυτοκράτωρ θα γύριζε από την επίθεωρηση.

Έπρεπε λοιπόν να πλησιάσει όσο μπορούσε περισσότερο τον αυτοκράτορα κι' εκεί να πη το μυστικό του σε κανέναν απ' την ακολουθία του.

Ξαφνικά τ' άμαξι σταμάτησε.

—Τι τρέχει; ρώτησε άνωπόμονα ο Φρέδος τον άμαξα. Γιατί δεν προχωρείς;

—Άδυνατο, μικρό μου κύριε!.. Δεν περνάμε πιά πέρα. Ο δρόμος είναι κλειστός, γιατί σε λίγα λεπτά περνάει ο αυτοκράτωρ.

Πραγματικώς, ο Φρέδος είδε ότι ορισμένες στρατιωτών εμπόδιζαν το πλήθος να περάσει και το περιόριζαν στις άκρες του δρόμου, που ώδηγούσε στο πεδίο των γυμνασίων.

Ο Φρέδος ανέπνευσε.

—Προφταίνω άκόμα! συλλογίστηκε.

Και κοίταξε τριγύρω του, για να ιδεί σε ποιόν μπορούσε ν' άπευθυνθή.

Ορθιος μέσα στ' άμαξι, έβλεπε το θαυμάσιο θέαμα της επίθεωρησης των στρατευμάτων που οι δυο αυτοκράτορες κόντευαν να την τελειώσουν.

Τότε κατάλαβε πως δεν ήταν δυνατό να φτάσει ως το λαμπρό έπιτελείο, που περιόριζαν τον Ναπολέοντα Γ' και τον Άλέξανδρο της Ρωσίας.

Η άδυναμία του τον απέλπικε. Τον έχωριζαν τόσο στρατιώτες, τόσο άξιωματικοί, τόσο χωροφύλακες απ' τον αυτοκράτορα, που μόνο αυτός ήξερε τι κίνδυνος τον περίμενε.

Εσφιγγε στα χέρια του το γράμμα του καρμπονάρου κι' ήταν έτοιμος να το δώσει σ' όποιονδήποτε χωροφύλακα, στον πιο κοντινό του άξιωματικό, όταν διέκρινε μίαν άμαξα με τέσσερα μαύρα άλογα, περιστευχισμένη από τριπλή σειρά στρατιωτών, να στέκει στην είσοδο του πεδίου των γυμνασίων.

Δεξιά κι' άριστερά στεκόταν δυο ύπασπιστές με μεγάλη στολή.

—Τίνος είν' αυτή η άμαξα; ρώτησε το παιδί τον άμαξα του.

—Μέ, μικρό μου κύριε, άπάντησε ο άμαξας, ξαφνισμένος απ' την άφέλεια τέτοιας έρώτησης... Δεν ξέρωτε λοιπόν την αυτοκρατορική λιβρέα;

Η άμαξα είναι του αυτοκράτορα; θά-νεβη μαζί με τον Τσάρρ, όταν θα κα-

τεβή απ' έλλογο, μετά την επίθεωρηση. —Α! έκαμε το παιδί, είναι η άμαξα του αυτοκράτορα;.. Κι' οι άξιωματικοί που στέκονται πλάι της;

—Είναι ύπασπιστές.

Ο Φρέδος έδωσε πιά κάθε διαταγή. —Πρέπει να μιλήσω με τους ύπασπιστάς! συλλογίστηκε.

Είπε του άμαξα να τον περιμένει και πήδησε κάτω. Προσπάθησε να γλυστρήσει ανάμεσα στους στρατιώτες και τους άξιωματικούς. Τρεις φορές τον έσταμάτησαν άπότομα.

—Δεν περνούν από δω! το φώναζαν απ' όλες τις μεριές.

Ο Λωράν κι' ο Ρουκέν, που από μακριά παρακολουθούσαν αυτές τις άποπειρες, άρχισαν ν' άνησυχούν.

—Τι σημαίνουν αυτά; έλεγε ο ένας στον άλλο. Τι του κατέβηκε το τρελόπαιδου; Μου φαίνεται πως θέλει να

«—Δεν έμ' άφησ' ποτέ μου λεπτά!» (Σελ. 370, στ β')

πλησιάσει τον Ναπολέοντα... Άραγε μήν έχει κακούς σκοπούς; Τα μάτια μας τέσσερα!

—Ένα παιδάκι αυτής της ηλικίας να θελήσει να κάνει κακό;.. Θάταν άπίστεστο!.. Δεν έχει να κάνει όμως... Καλά λές... Τα μάτια μας τέσσερα!

Ένω οι άστυνομικοί μιλούσαν έτσι, ο Φρέδος, με πολλές προσπάθειες, είχε κατορθώσει να φτάσει ως τον άξιωματικό, που διοικούσε τους χωροφύλακες.

Τον πλησίασε μ' εγγένεια, δείχνοντας του το γράμμα που κρατούσε στο χέρι, και τοίτσι:

—Κύριε, ήθελα να δώσω αυτό το διαστικτό γράμμα σ' εκείνον εκεί τον ύπασπιστή.

Ο άξιωματικός κοίταξε το παιδί, που δεν του φάνηκε επικίνδυνο και, περνώντας το για έφημέτη, του είπε:

—Τρέχα γρήγορα, πριν φτάσει ο αυτοκράτωρ.

Ο Φρέδος δεν περίμενε να του το ξαγαπούν.

Πέρασε τρέχοντας το άδειαστό διάστημα και πλησίασε τον ένν απ' τους ύπασπιστές, που λεγόταν Ραιμπώ.

Εκείνος, απ' τ' άλογό του, κοίταξε ξαφνισμένος το παιδί.

—Τι θέλεις; παιδί μου; ρώτησε άπότομα.

—Κύριε... κύριε!.. είπε ο Φρέδος, συγκινημένος περισσότερο απ' το μέγεθος του κινδύνου παρά απ' το διάβημα που έκανε... Είναι... είναι μία συνομωσία κατά του αυτοκράτορα!

—Τι μου φέλγεις έτσι, μικρό; φωνάζει ο κ. Ραιμπώ, περνώντας το Φρέδο για τρελό.

Μά ο γιος του Δυρμπέν τοίδωσε το γράμμα και τοίτσι με ήμεταυτικό τόνο.

—Διαβάστε, κύριε άξιωματικέ, διαβάστε, σας παρακαλώ... Θά ιδητεί!

Ο ύπασπιστής πήρε το γράμμα. Εύ-θως μόλις διάβασε τις πρώτες γραμμές, χλώμισσε.

Όταν τελείωσε το διάβασμά, κοίταξε γύρω του, σά να ζητούσε κάποιον που δεν τον ήθελε τήν ίδια στιγμή όμως ακούστηκε το τρέξιμο άλόγων και φωνές: «Ζήτω ο αυτοκράτωρ! Ζήτω ο Τσάρρ!»

Ο Φρέδος αισθάνθηκε πως έν' άόρατο χέρι τον έσπρωξε προς τα πίσω και, σαν σέ ύνειρο, είδε να περνά εμπρός του, άστράφτεντας μέσα στα χρυσά, το έπιτελείο που περιτοίχιζε τον Ναπολέοντα Γ' και τον Τσάρρ.

Ίατερ' από λίγα λεπτά, οι δυο αυτοκράτορες είχαν κατεβή απ' τ' άλογά τους κι' είχαν μπη στην άμαξα, που ξεκινούσε με καλπασμό, μέσα στις ζητωκραυγές του πλήθους.

Ο Φρέδος παρατήρησε τότε ότι δυο ύπασπιστές έτρεχαν πλάι στην άμαξα πολύ κοντά.

Ξαφνικά ακούστηκε δυο πυροβολισμοί.

Αμέσως το δεξιά άλογο, που το καθάλλικε ο ύπασπιστής που είχε πάρει το γράμμα απ' τα χέρια του Φρέδου, άφητίασε. Είχε πληγωθή στο κεφάλι. Το δυστοχισμένο ζώο, πριν πέσει, τινάχθηκε πίσω και ράντησε με το αίμα του τους δυο αυτοκράτορες.

Γιά μία στιγμή, κι' ο κόσμος κι' η ακολουθία των αυτοκρατόρων τάχασαν. Όλοι φοβήθηκαν μήπως οι δυο πυροβολισμοί είχαν πετόχει και τους δυο αυτοκράτορες.

Χρειάστηκε να σηκωθεί ο Ναπολέων και να χαιρετήσει το πλήθος. Έδειξε πλάι του τον Τσάρρ κι' έκαμε μία χειρονομία καθησυχαστική, που έσήμαινε πως ούτε αυτός ούτε ο αυτοκράτωρ της

Ρωσίας είχαν πάθει τίποτα. Βροντερά χειροκροτήματα έσέπασαν τότε απ' το πλήθος κι' απ' τους άξιωματικούς της ακολουθίας.

—Ζήτω ο αυτοκράτωρ! Ζήτω ο Τσάρρ! φώναζαν παντού.

Ο Φρέδος, ακούγοντας τους πυροβολισμούς και τις φωνές, κατάλαβε πως η δολοφονική άπόπειρα είχε γίνει.

Δεν μπορούσε όμως, μέσα στο θόρυβο και στις φωνές, να καταλάβη τι άποτέλεσμα είχε.

Δυο ρεθμάτα σχηματίστηκαν μες στο πλήθος: Το ένα προς τον ύπασπιστή, που είχε κάνει τ' άλογο του ζωντανή άσπίδα, για να προφυλάξει τους δυο αυτοκράτορες. Το άλλο προς το σημείο, όπου είχε προβάλλει το πιατόλι του δολοφόνου, πληγωμένου στο δείχτη και στον αντίχειρα απ' το ίδιο του το πιστόλι.

Ο δολοφόνος αυτός, περιχλωμένος απ' όλες τις μεριές απ' το πλήθος, μισολιποθυμισμένος, δεν μπόρεσε να φέρη ύστερ' απ' τους δυο πυροβολισμούς του.

Ένας άστυνομικός, που στεκόταν κοντά του κι' είχε έργο να έπιτηρη έστους πλησίασαν τον αυτοκράτορα, είχε όρμήσει άπάνω του.

Μά το πλήθος ήταν τοίψη από άγανακτική κι' από ένθουσιασμό.

Άφου κοίταξε λίγο το πληγωμένο άλογο του άξιωματικού και τους δυο αυτοκράτορες που, αν και άπληγωτοι, ήταν αιματοβρεγμένοι, το πλήθος δεν κρατίόταν πιά.

Δεν άφησε τον άστυνομικό να συλλάβη τον βασίλοκτόνο. Χύθηκε άπάνω του με λύσσα, ζητώντας να τον έσχιση, να τον κομματίσει.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΓΛΩΣΣΗ

Άποκοιμηθή ή τρικομιά κι' άπλώθηκε ή γαλήνη πάλι και πάλι, ως πέρος, είν' έρημία και γλυκό φως μέσ' στ' άκρογιάλι.

Κι' άκούσε σιγά και μυστικά, μέσα στ' άθουρο το δειλί, τον άιμο να φιλούν γλυκά τα όργα της θάλασσας τα χείλη.

Του ήλιο το φως, άσπρό, γλυκό, έσβυσε τόρρα πιά στη δύση και σά 'να χάδι μητρικό τη φύση έχει άποκοιμίσει.

Την δω' αυτή κάθε ζωή τριγύρω μου είναι πιά σβυσμένη και του γαλιού ή γλυκειά άνοιή στην έρημία μέσα πεδύεινε.

Κι' εγώ το βήμα μου μετώω και το προσέχω, μήν έυνηση, κανένα έλεφαρο γλαρό που σέ γλυκό ύνεο έχει κλείσει.

MIX. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΒΑΛΗΝΙΣΜΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΙΑ της 'Ελληνικής Ιστορίας και του 'Ελληνικού Βίου. Έτσι έπιγράφεται ένα βιβλιαράκι που τόίπως αυτές τις ήμέρες ο φιλόλογος κ. Φ. Κουκουλές, ένας από τους συντάκτες του Μεγάλου Λεξικού, σφός ένθωπος που ο άσπυδάξει την ιστορία, τη ζωή και τη γλώσσα του Έθνους μας από την αρχαιότητα ως σήμερα. Και άκριβώς με το βιβλιαράκι του αυτό, μικρό μα πολύτιμο, μας δείχνει πως αρχαίες είναι και οι περιστατικά ή έθιμα θυλάζου πολλές λέξεις και φράσεις της κοινής μας γλώσσας, που άλλοι φιλόλογοι την περιφρονούν τάχα για βάρβαρη.

Τις λέξεις αυτές και τις φράσεις τις λέμε σήμερα ύλοι' λίγοι όμως έσέρουν την καταγωγή τους, την ιστορία τους. Κι' είναι τόσο περιρρητή, τόσο διδακτική τόσο... σογκινητική καμιά φορά! Για να πάρете μια ιδέα, ιδού μερικά παραδείγματα:

Σε πολλά μέρη λένε: «έσυρα (ή τράβηξα) της τριάδας τα καλά (ή τα βάσανα)». Σημαίνει ότι και το αρχαίο: «όπέστην τα πάνδεινα». Άλλά πώς προήλθε; Τι σχέση έχουν τα καλά, τα βάσανα, τα πάνδεινα, με την Τριάδα; Άπλοόστατα: ή τριάδα αυτή είναι ή Τρωάδα, ή Τροία. Η φράση δηλαδή χρονολογείται από τότε που ή Ίλιάδα του Όμήρου — φαντασθήτε! — ήταν πολύ γνωστή στον έλληνικό λαό. Κι' άργότερα, με τον καιρό, όταν πιά ο Όμηρος κι' οι ιστορίες του έσχάστηκαν, ή Τρωάδα έγινε Τριάδα (έντικαταστήθηκε δηλαδή με όμόρηχη σχεδόν με πιο γνώριμη τότε λέξη) κι' ή φράση κατόντης άγνωρίστη, όπως συμβαίνει συχνά. Ο γλωσσολόγος όμως, βλέπτε, την αναγνωρίζει και τι αρχαία, τι ένδοξη της βίαιης καταγωγή!

Έτσι κι' ή φράση «έμε στα Γιούρα!» λαϊκή κατάρα, που ίσοδυναμεί με το «έμε στο διάβολο!». Γιούρος ή Γιούρα ή Γιούρα λέγεται ένα μικρό έρονησι κοντά στη Σάρα, που την εποχή της Ρωμαϊκής ύποδούλισης, έχρησίμευε στους κατακτητές ως τόπος έξο-

ρίας των άνωποτάκτων. Από τότε λοιπόν οι Έλληνες, θυμολόμενοι τα βάσανα των έξορίστων, όταν θέλουν να καταραστούν κανένα, τον στέλνουν στα Γιούρα.

Δεν μας χρειάζεται βέβαια καμιά εξήγησή όταν άκούμε σήμερα νάλνε «παιει σαν Τούρκος» ή «τόν βλέπω μπρός μου σαν Τούρκο». Φτάνει να θυμηθούμε τον Κεμάλ... Άλλά κι' άλλοι βάρβαροι έκαμαν έπιδρομάς στην Έλλάδα κι' έτυραννήσαν, σε διάφορες έποχές, τους δυστοχισμένους Έλληνες. Τα ιστορικά αυτά έσχάστηκαν, μα τα ήχη ταυ έμειναν και μένουν άκόμα στη γλώσσα. Οι λέξεις π.χ.: Σαρακηνός, Άγαρηνός, Άράπης, Φράγιος, Φλάρος, Άλαμάνος, Καϊέλιος, Βενεταίνος κτλ. είναι βριές που σημαίνουν τον κακό άνθρωπο, τον άπιστο, τον σκληρό, το δόλιο. Και χρονολογούνται από τότε που οι πρόγονοί μας ύπέφεραν τις φοβερές έπιδρομές τους. Έτσι και πελεγρίνος ή περεγγρίνος σημαίνει σήμερα τον άρπαξα, από τότε που οι πελεγρίνοι της Δόσης, (οι προσκονητές ή σταυροφόροι στρατιώτες,) πηγαίνοντες στην Παλαιστίνη να προσκονήσουν τον Άγιο Τάφο ή να πολεμήσουν γι' αυτόν, περνούσαν από το Βαζάντιο, κι' οι φτωχότεροι ζητιάνευαν εκεί κι' οι χειρότεροι έκαναν κλαφίτες και ρεμούλες.

Άκούστε τώρα πως έξηγονται οι κοινότατες φράσεις «ρίχνω στο βρόντο» και «φωτιά στη φωτιά». Είναι από τους άρματολικούς χρόνους, από την πολεμική ζωή του Έλληνισμού. Όταν δηλαδή ο πολεμιστής έβλεπε τη φωτιά της τρωφειάς του έχθρού, έριχνε κι' αυτές ίσια στη φωτιά όταν δεν την έβλεπε όμως, παρ' έκοιχε μόνο τον κρότε το βρόντο της, έριχνε στο βρόντο. Και φυσικά το δεύτερο αυτό ρίξιμο ήταν μάλλον στην έχη και δεν είχε βέβαιον άποτέλεσμα όσο το πρώτο. Γι' αυτό σήμερα όχι μόνο ρίχνω, αλλά και μιλώ στο βρόντο (στην τόχη) λέμε μεταφορικώς.

Θέλετε κι' άλλο; Η φράση «σε παίρνω άπάνω μου», που σημαίνει έσγώ είμαι υπέθυνος γιά σένα», κι' αυτή —το φανταζόταν κανείς;— είναι πολεμική. Ο πολεμιστής δηλαδή, όταν έβλεπε το άντρώπο του να πέφτει πληγωμένος, προάπνυον σε καμιά ύποχώρησή, τον φορτωνόταν, τον έσπαρνε άπάνω του» και τον έβγαζε από τη μάχη, είτε για να του περιποιήσουν την πληγή, είτε για να μην τον πιάσουν οι έχθροί. Κι' ο πόλεμος ήταν τότε πράγμα άνευθισμένο, καθημέρινό. Γι' αυτό, από τον μεσαιώνα κι' ή λέξη πολεμώ κατόντης να σημαίνει προσπαθώ, και το τετάνω, δηλαδή «στήγω την τάχα» (το τσαντήρι), να

σημαίνω άπλώς τείνω. "Όσο για το κουβαλώ, αυτό σήμερα σημαίνει μεταφέρω. Κόβαλος όμως, τον παλιό καιρό, λεγόταν ο ληστής που παρακολουθούσε τους σαρπητούς, έμπαινε μαζί τους στις κυριευμένες χώρες και λαφυραγωγούσε. Αυτό τότε λεγόταν κοβαλεύω ή κοβαλώ, δηλαδή μεταφέρω λάφυρα ή κλοπιμαία κι έτσι σιγά-σιγά κατάντησε να σημαίνει άπλώς μεταφέρω. Το έξερατε;

Άλλα ιδού κι άλλο, που βέβαια δεν το ξέρετε: Η φράση «τύφλες-μουτζες νάχη» κατάγεται από το βοζαντινό έθιμο της «διαπομπέουως». Οι διαπομπευόμενοι δηλαδή, — κλέφτες συνήθως — μαρριζόνταν στο πρόσωπο με κηπίνα (άσβόλη ή μελανία) που λεγόταν τότε μουτζίνα, κάποτε κιάλα τυφλώνόνταν, κι έτσι τους τριγόριζαν, καθάλλα σε γαϊδάρω, και τους γιοσχάιζαν. Από τον κλοπιμικό έθιμο αυτό συμπερινο μουντζώνω, ή δε μουτζίνα που δινομμε, είναι το σχήμα του υδριστικού έκσινου πασαλειμματος. Επίσης το συνηρίζω, στη σημασία του διορθώνω, τιμωρώ, («έννοια σου και θα σε συγορίσω!») από το ίδιο έθιμο πηγάζει, γιατί, καθώς είπαμε, τον πομπευόμενο τον ετριγόριζαν στους δρόμους ή τον εσυγρόριζαν όπως το έλεγαν τότε οι Βοζαντινοί.

Δεν έχω τόπο να σας δώσω και μερικά άλλα παραδείγματα περιεργότατα, όπως την καταγωγή του μωσοπουλιού, του κάνω (άντι λέγω) του πλακώνω (άντι φθάνω, «χειμώνας πλάκωσε!») του κουμπώνω, του δρομηνεύω (νοσηθεώ) κτλ. κτλ. Το βέβαιον είναι, όπως λέει στο βιβλίο του ο κ. Κουκουλές, ότι κάθε φράση, κάθε λέξη σχεδόν της νέας μας γλώσσας έχει δόκιμη ιστορία, και κάποια περισσότερο δεν μαρτυρεί την καταγωγή της από τους αρχαίους, όσο ή γλώσσα αυτή, όπου το επίθετο νόστιμος, από το δημηρικό νόστος (γορισμός στην πατρίδα) αδειφώνεται με την αβανιά (τη μεσαιωνική σκώφαντσια). Κι ακόμη τίποτα πιο διδακτικό, πιο τερνύο, πιο περίεργο, από τη σπουδή αυτών των λέξεων και των φράσεων, όπου ζή ολόκληρος ο Έλληνομίος!

Σας ασπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΕΠΙΛΟΓΟΙ

Μόνο οι μικροί άνθρωποι ποζάρουν. Οι μεγάλοι είναι πάντοτε άπλοοι σαν τα παιδιά.

*Απ' τη στιγμή που είδα από πολύ κοντά, τι άφαντομό κάνουν οι κάμπιες στα νέα φύλλα των τριανταφυλλιών, ή πεταλούδα έπαψε να είναι για μένα το άσπρο σύμβολο της αθωότητας.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα από ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΣΣΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΗ' (Συνέχεια)

Και όμως ήταν ευχαριστημένη κατά βάθος. Ένοιωθε στην καρδιά της δεν ξέρω ποιά χαρά και κάποια έλπιδα να χαράξη, κάποιο φως που την έφώτιζε και προχωρούσε στο σκοτάδι του μεγάλου δρόμου.

Έτ' αυτής της έσθουδουσαν τα λόγια του Μωρίς: «Η Διονυσία καθαρίσρα! Δεν τό θέλω»

Η νέα κόρη καταλάβαινε όλη την προστασία που ήταν κρυμμένη μέσα σ' αυτά τα λόγια, όλη την εκτίμηση και την αγνωμοσύνη κι αυτό της ήταν μια δούθητα τόσο μεγάλη που την έγέμιζε χαρά και δόναμη.

Αυτή την εχρή όμως του Μωρίς την έδεχότανε μόνο σαν δείγμα συμπαισίας και στοργής, όχι σαν διαταγή. Θα σκεπτότανε, θάβλεπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΘ'

Η Λέα φανερώσει κι άλλα.

Την έμάλασαν τη Διονυσία, όταν γόρισε. "Όχι πολύ όμως: Είχε αποκτήσει κάποια δόναμη και κάποια ικανότητα που ήτοχάει και άφοπλίσει. Και σε λίγο, έδωσαν στα χείλη των γονέων της όλες οι παρατηρήσεις που είχαν έτοιμάσει. Έφυγε, ζεστάθηκε και αποκοιμήθηκε. Λίγες μέρες άργότερα ξαναγύρισε στη δουλειά. Ήταν τότες κανόνι τώρα.

Ήταν το πηγάδι όπου δούλευε και ο πατέρας της, εκεί που άντάμωνε την καλή τη Λέα, το πηγάδι που διηθήσαν ο κ. Μπεκκάρ.

Έπειτα, έδω στο Λάνε της φαινότανε πως ήταν λιγάκι σπύτι της και πως δεν έργαζότανε για ξένους και με άγνωστους. Γι' αυτό έφυγε το πρωί γεμάτη χαρά.

Όταν άρχισε την εργασία της, πλάι στη Λέα, αυτή της έφίθιβε:

— Πρέπει να σου μιλήσω.

— Το μεσημέρι, στο φαγητό, είπε ή Διονυσία.

Κι' όταν το μεσημέρι ήρθε ή άραδα τους να πάν να γευματίσουν, έκαθισαν πλάι-πλάι γύρω στο ζεστό τραπέζι και ή Λέα είπε σιγανά:

— Ξέρω κι άλλα. Και άφοδ άγαπός τοδς Μπεκκάρ, θέλω να σου τά πώ.

— Έόχαριστώ, Λέα.

— Είναι άσχημα, πολύ άσχημα. Αδ-τοι του Κοουτιέρ έσσηκόνουν έδω τοδς έργάτες μας. Οι δικόι μας πάλι δε θέλουν ναπεργήσουν και γιαυτό οι άλλοι θέλουν να τοδς σκαρώσουν άσχημο κόμπο.

— Πάλι δοναμητή; ρώτησε τρομαχμένη ή Διονυσία.

— Όχι. Τάκουσα όλα φές το βράδο.

Λέγουν πως θάνεβάνουν με δρομή να κλουβι του πηγαδιού.

— Θεέ μου! μά είναι άπαίσιον αυτό. Είναι κακούργημα. Όσοι έρσθούν μέσα στο κλουβι, θα γίνουν λούμα.

— Ναι, έτσι είπαν: σαν φύλλα χαρτιού.

— Οι κακούργοι...

— Μην παίρνεις όμως αυτό το ύφος όταν σοδ μιλάω, γιατί μπορεί να καταλάδουν τίποτα.

— Καλά λές. Καλύτερα να τά ποδμε στο δρόμο, γυρίζοντας σπύτι.

Τα δυο κορίτσια τελειώσαν γρήγορα το γευμα τους, ξαναγύρισαν στη σάλα και το βράδο έφυγαν μαζί.

Ακουσε, είπε ή Λέα. Είναι όλο λούμα γιατί δεν πέτυχε το κόμπο τους στο σπύτι του Μπεκκάρ και γιαυτό άποράσιον να σκοτώσουν μερικόνδς άπ' αυτόδς που δουλεύουν έδω, για να φοβηθούν οι άλλοι.

— Μά για να τιμωρήσουν τάχα τοδς Μπεκκάρ θα σκοτώσουν άλλούδς;

— Άνεν πως αυτόι φταίνε, άφοδ έπιμένουν να δουλεύουν. Στην άπεργία έλοι πρέπει να άπεργούν.

— Μά για να νάνεβάνουν το κλουβι, Λέα, όπως λές, πρέπει ναχουν συνενόχους. Δε θα τοδς βοηθήση βέβαια ο μηχανικός του πηγαδιού. Είναι τίμιος άνθρωπος κι' όλοι τον εκτιμούν.

— Όχι βέβαια αυτόδς. Ο βοηθός του.

— Μπα! ο Νεζμπού;

— Όχι, αυτόδς είναι άρρωστος. Λοιπόν ο Δουμπούκ που τά μαθαίνει όλα, έβλεψε ένα φίλο του να μπη στη θέση του βοηθού αυτή την έβδουμάδα: ο μηχανικός τον δέχθηκε και από αύριο άρχίζει ύπηρεσία.

— Ο Δουμπούκ είναι ένας τρελλός που μια άθλια τόν κάνει όπως θέλει.

— Είπαν χτές πως οι Μπεκκάρ θα το πληρώσουν άκριβά που έλκισαν τη Ζουστίν στο ύπόγειο.

— Και πως θα τά καταφέρη αυτόδς ο βοηθός; γιατί δεν είναι εύκολο να κάμουν αυτό που σκέπτονται. Υπάρχει κάποιο μηχανήμα που έμποδίζει το κλουβι να φθάση ως άπάνω με όρμη, άκόμα κι' αν χαλάση το φρένο.

— Έγώ δεν ξέρω πως να σου τά έξηγήσω, γιατί δεν νοιώθω πολλά πράγματα άπ' αυτά που λέγανε: άλλα να τί κατάλαβα: όταν θα ποδύν οι έργάτες στο κλουβι νανεβούν, θα χαλάσουν κάποιο μηχανήμα και τότεκρεβι, άντι νανεβή ήπαλά-άπαλά, θάνεβη με μιάς ως τοδς τροχούδς που το τραβούν επάνω, και όσοι είναι μέσα θα γίνουν λούμα...

— Φρίκη! Κατάλαβα έγώ, Λέα, γιατί ο μπαμπάς μου τά είχε έξηγήσει μια φορά... Μ' αυτό δεν μπορεί να γινη.

Πολλές φορές πριν γινόταν τέτοια δυστοχήματα, άλλα τώρα έχουν το άλεξίτροχο που τά έμποδίζει...

— Μά ίσα-ίσα... ναι, αυτή τη λέξη είπαν και δεν μπορούσα να τη θυμηθώ. Αυτό το άλεξίτροχο που λές θα χαλάσουν για να πέτύχη το κόμπο τους.

— Όλα λοιπόν τά σκέφθηκαν; είσε σοβαρά ή Διονυσία.

— Όλα, σοδ λέω! Ως τά μεσάνυχτα συζητούσαν. Μοδ έφαγαν τ'αυτιά, ως που με πήρε ο ύπνος.

— Τι να κάμω, Θεέ μου!

— Πρώ πάντων όμως μή με προδώσης, έ;

— Ποτέ. Βίδες την άλλη φορά;

— Μά γιαυτό κι' έγώ σοδ έναμίληρα.

— Μή φοβάσαι, Λέα. Έόχαριστω για την εμπιστοσύνη: Έννοια σου, δε θα το μετιχούσης.

Τα κορίτσια είχαν φθάσει πιά στα σπύτια τους και χωρίσθηκαν.

Η Διονυσία πέρασε άγρυπνη όλη τη νύχτα. Τόσο διαφορετικές σκέψεις την έκορίσσαν, που της φαινότανε παράξενο και της ίδιας πως δεν τολμούσε να πάρη μια άπόφαση.

Ένώ είχε άποσχεθή στη Λέα να κρατήση μουτζικό αυτό που της είσε, ήταν όμως πάλι άναγκασμένη να καταγγείλη το σατανικό σχέδιο στον ίδιο τον κ. Μπεκκάρ. Ο Μωρίς έλειπε και θάρχονταν σε κανένα μήνα μόνο για την Πρωτοχρονιά.

Ο κ. Μπεκκάρ όμως θα την ρωτούσε, θα έπνευσε, θα την έπρόσταζε να τοδ φανερώση τοδς ενόχους. Κι' αυτόδ δεν μπορούσε βέβαια να το κάμη χωρίς να προδώση τη Λέα.

Να το πη του πατέρα της; Τώδς θα ήταν χειρότερο.

Δεν μπορούσε όμως να κρατήση το μουτζικό για τον εαυτό της. Έπρεπε να έμποδιση το κακούργημα γιατί άλλούδς κι' εκείνη θα ήταν συνένοχη...

Και μέσος στής νύχτας τη μοναξιά, μέσος στην άγωνία της πολώρης άσπνίας, της έργόνεταν έδές επαναστατικές. Ρωτούσε τον εαυτό της, γιατί σ' αυτήν μόνο τη Διονυσία Κοουτιέρ, τοχαίνανε τόσο σοβαρές φασαρίες;

Γιατί να βριακεται πάντα άνακατεμένη τόσο πολύ, σε τόσο δραματικές περιπέτειες;

Η Διονυσία ήταν πολύ απλή και είχε πάρα πολύ ύψηλα αιδθήματα, άστε να μη μπορη ν' άπαντήση στον εαυτό της πως αν ύπεφερα τόσα πολλά, αίτια ήταν ή μεγάλη της καρδιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ν'

Μισή ώρα από έδω.

Η ώρα δεν περνούσε. Η Διονυσία στριφογύριζε μέσα στο κρεβάτι της

κι' άκουγε το μεγάλο ρολόγι της σάλας που γεπεύσε τις ώρες. Τόσο άργούσε, που της φαινότανε πως είχε σταματήσει. Στά τελευταία δεν μπορούσε πιά σηκώθηκε πολύ πριν της ώρας, με παρμένη την άπόφαση της.

Ντύθηκε σιγά-σιγά κι' έφυγε για την εργασία της. Την ώρα που έκλεινε την πόρτα πίσω της, είσε τη γειτονοπούδα της να βγαίνη και κεινη. Η Λέα δεν την ράτησε. Το άχρό πρόσωπο της Διονυσίας της φανερώανε καλά τι νυχτιά είχε περάσει.

Δεν έχει άλλο, είσε ή Διονυσία. Θα πάω να βρω το μηχανικό και θα τοδ τά πώ μουτζικά.

Το νοδ σου όμως μή μουρίση τίποτα ο άλλος.

Έννοια σου γι' αυτό. Έτσι θα έλαφρώσω λιγάκι από το βάρος.

Έγώ, να σοδ πώ, ύποφέρω όσο να

— Προσέχετε το βοηθό σας! (Σελ. 381, στ. γ.)

σοδ τά πώ. Τώτσερα πιά είμαι ήσοχη.

Μπήκαν στο άνθρακωρυγείο, τράβηξαν μαζί στη σάλα του καθαριματος, όπου το υπερβελικό φως τις έθάμπωσε ύστερα από το σκοτάδι του δρόμου. Κατόπι ή Διονυσία πήγε να ρίξη μια ματιά στο πηγάδι. Ο μηχανικός και ο βοηθός του ήσαν εκεί και κοίταζαν την εργασία τους. Δεν ήταν καιρός να τοδς άνησοχήση.

Η Διονυσία άρχισε λοιπόν τη δουλειά της και την ώρα του προγεματός, έτρεξε πάλι στο μηχανήμα του κλουβιού. Ο μηχανικός ήταν πάντα εκεί. Ήταν ένας άνδρας δυνατός, άγροπνος και τίμιος. Ο βοηθός του, με μούτερα κακά και άποκριτικά, έλάδωνε τά διάφορα όργανα της μηχανής.

— Να είναι ώρα, άραγε; Ναι, Ίσα-ίσα γορίζει τη ράχη του.

Προχωρεί και, με το μάτι κερφω-

μένο τραχικά στο μηχανικό, τοδ λέγει σιγανά:

— Έχω κάποιο μουτζικό να σας έμπιστεύω. Ίποσχεθήτε μου να μην το πήσε κανένας.

— Τι τρέχει...

— Σουμωσια!

— Σοδ ύπόχο και να μην πώ από ποιόν την έμαθα...

— Έόχαριστώ. Έχουν δουρίση νάνεβάνουν με δρομή ένα κλουβι: ως τοδς τροχούδς.

— Πότε.

— Σήμερα, όταν θάνεβούν οι έργάτες. Προσέχετε τον βοηθό σας. Αυτός θα το κάμη.

Η Διονυσία σταμάτησε, ο βοηθός είχε γορίσει λιγάκι. Έξασκελόθησε όμως να λαδώνη, χωρίς να'ιδη τοδς μιλούσε από μηχανικό.

Μοδ δουρίσεσι πως δεν είναι άστεια αυτό που μοδ λές;

— Προσέχη!

Αυτό ήταν ή άπάντησή της. Ο βοηθός είχε τελειώσει το λάδωμα και ένη γυρνούσε στη θέση του, ή Διονυσία έφυγε σαν άστραπή.

Από τη στιγμή αυτή το γεναίο κορίτσι αιδθάνότανε πως ένα μεγάλο βάρος του βρήκε από πάνω του. Ο μηχανικός που έννοιασε καλά τι σημασία είχαν τά λόγια της, έκοίταζε καλά καλά ένη έφευγε την έξυπνη αυτή έργάτρια με το τσίτανο γαλάζιο κοσσοθμι που τον έρριβε σε τόση ταραχή. Είσε αλήθεια άραγε; Βέβαια, γιατί τι συμφέρο είχε ένα κορίτσι να τοδ πη τέτοιο φέμμα;

«Α! άνεβάνουν κλουβι ως τοδς τροχούδς! Τι φρικτά και τι θανάσιμα που άντηχει αυτή ή φράση στ' αυτιά των άνθρακωρυγών! Σαν το χριζού, σαν το δυναμίτη.

Και ύπεθόνους γι' αυτό το κακό θα ήταν ο ίδιος ο μηχανικός. Γιατί αυτός κρατεί στα χέρια του όλα τά όργανα που μπορούν να το έμποδίσουν. Και δεν έχει ούτε τον καιρό να έιδοποιήση. Η ώρα που θάνεβουν έρθασε, σε λιγάκι. Έπειτα, σε ποιόν να εμπιστευθή; Ίσα-ίσα ο βοηθός του είναι ο έχθρός.

Θα έχη όμως το νοδ του. Θα αφήση να λειτουργούν τακτικά τά κλουβιά που άνεβάναν το κάρδουνο και θα διαλασάση την προσοχή του την ώρα που θ' άνεβάνουν οι άνθρακοι.

Η ώρα είναι μιάμιση. Όλη ή προσοχή του μηχανικού είναι σε κάλαμα που κρητούν το κλουβι και στη λειτουργία της μηχανής που το τραβάει. Όλα είναι εν τάξει όπως πάντα και το άνεβόημα θάρχιση.

Κάτω, από πηγάδι, οι έργάτες διάζονται νάνεβουν στο φως.

(Έπειτα συνέχεια). ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ", ΤΟΥ 1923

Η ΜΕΓΑΛΗ εθνική συμφορά, — ή καταστροφή της ελληνικής Μικρασίας, η εκκένωσις της Θράκης, — λιγότερον σημαντικά τόν αριθμόν των συνδρομητών μου, από τους οποίους άλλοι (δχ. Θέ μου!) εσφάγησαν, άλλοι εκκατήθησαν αιμάλωτοι, άλλοι έχασαν τους δικούς των και τὰ υπάρχοντά των, προσφυγες σήμερα παύοι και δυστυχισμένοι, ελάχιστοι δέ μόνον κατάρθησαν να σώσουν ζωὴν μαζί οικογένειαν και περιουσίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀπώλεια τῶν εὐδαιμονιών και ἡ μετανάστευσις τῶν διασωθέντων πληθυσμῶν τῶν είναι και ὁ οικονομικός κλονισμός, τὸν ὅποιον ἐπέφεραν εἰς τὴν χώραν ἡ φοβερά περιπέτεια. Οἱ ὄροι τοῦ βίου, δυσχερῆς ἀπὸ πόνου, έγιναν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη δυσχερέστεροι. Ἡ δραχμὴ ἔπεσε περισσότερο και τὰ πράγματα δια υπερεπιμήθησαν. Οὗτοι και τὰ ἐκδοτικά ἐν γενεὴ ἔξοδος τῆς «Διαπλάσεως», τὰ μεγάλα, τὰ ὑπερογκά, ἐδιπλασιάθησαν σχεδὸν τετραπλασιαστικῶς, καὶ τοῦτο εἰς καιρὸν ποῦ οἱ συνδρομηταὶ τῆς λιγότερασαν. Ἐνωσιτε λοιπὸν πόσον δύσκολη καταστάσι τὰρα ἡ διατήρησις τοῦ ἀγαπητοῦ σας περιοδικοῦ! Θὰ εἶναι θαύμα...

Ἀλλὰ και τὸ θαύμα αὐτὸ — εἶμαι βεβαία — θὰ τὸ κάμῃ ἡ ἀγάπη σας. Καὶ θὰ τὸ κάμῃ μετὰ τὸ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ, μετὰ τὰς ἐνεργείας δηλαδὴ ποῦ θὰ καταβάλετε ὅλοι σας, παλαιοὶ και νέοι, διὰ νὰ ἐγγράψετε νέους συνδρομητάς. Ἀνεκαθεν τὸ Ξεσπάθωμα τὸ ἀντιλαμβάνεσθε ὡς καθήκον. Ἀλλὰ τὰρα, εἰς αὐτὴν τὴν περιστάσει, τὸ καθήκον τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐπιτακτικότερον ποτέ. Καὶ θὰ βάλετε τὰ δυνατὰ σας νὰ τὸ ἐκτελέσετε. Οἱ συνδρομηταὶ ποῦ ἔχασα, μετὰ τὰς ἐνεργείας σας θὰ ἐξαγαγόνται. Ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ σας δὲν θὰ προσκόψῃ. Καὶ θὰ ἔχετε πάλι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συλλογιζέσθε, ὅτι ἐκαμίτε ὅλον τὸ καλὸν ποῦ ἔβγαυιν ἀπὸ τὸ χερὶ σας, ὅτι ὑπεστηρίζετε τὴν Μητέρα σας Διάπλასιν, ὅτι ἐξοφελίζετε τὴν τακτικὴν τῆς ἐπισκοπικῆν καθε Σάββατον, και ὅτι καταστήσατε εὐτυχὴ και ἄλλα παιδιά...

Ἐμπρός λοιπὸν! Ἀναγνώσατε ὅλοι με προσοχὴν τούς κατωτέρω ὄρους και ἀρχίσατε εὐθὺς ἀπὸ σήμερα τὰς ἐνεργείας σας. (Οἱ ὄροι εἶναι οἱ ἴδιοι. Μόνον ἡ ἀξία τῶν δώρων τοῦ Ξεσπαθώματος αὐξάνει και οἱ Πράκτορες καταργοῦνται.)

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 23ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'. — Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Θὰρξίση τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1922, δὲ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους και θὰ περιλάβῃ ὅλους ὄρους, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν ἐγγράψῃ νέους συνδρομητάς ἐτησίους, ἐξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'. — Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητάς λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὄλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθέσας 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἐξαμήνῳν, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τριμήνῳν 13 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κ.τ.λ.) Ἐπὶ τῆ βάσει ταύτη θὰ βραβεῖται ὁ ἀπονεμηθὸν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς **Ἀνακέντες μόνον**, ἢτοι ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντας ὅμως δχι ὀλιγότερα τῶν 780.) Ἐάν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μετὰ τὸν τοῦ 15ου βραβευμένου, θὰ βραβευθῶν και ὅλοι αὐτοί, ὅσοι και ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὄλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ἀνακηρυχθῇ Κ ο ρ υ φ α ῖ ο ς θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλასιν ἡ εἰκὼν του, καθώς και τῶν λοιπῶν βραβευμένων, ἂν, ἐνομοίται, σταλοῦν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἀν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος και Μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ομάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντων, θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ και Κ ο ρ υ φ α ῖ ο ς τ ὁ Ὁ μ ἶ ο ς ν.)

Εἰς τούς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖου, πλην τῆς δημο-

σιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἢτοι μόνον τότε Διπλάσεως και Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομῆς Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν).

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ πῶσον τῶν φύλλων τὰ ὅποια διαθέσει ἕκαστος· και ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογισθῇ 80 λεπτὰ δὲ ἐκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως αὐτῆς λεπτὰ 40. (Παραδειγματικῶς χάριν ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας δραχμ. μὴν 90 (150x60) ἂν δὲ εἶναι ἀπὸ τῶν ἄλλων, δρ. 60 (150x40).

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923 θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, και θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν των, οἱ εἰκοσιπέντε πρώτοι κατά σειράν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐάν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστός κέμπτος νὰ ἔχη διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἓνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν και αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον και θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν και ὄλων τούτων, ὅσοι και ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, μετὰ μόνον τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ μὲν πρώτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογισθῇ 40 λεπτὰ δὲ ἐκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ ἄλλοι λεπτὰ 30.

Ἐπαινος

Ἐπαινος ὁ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς και θὰ ταῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, ἀξίας 20 λεπτῶν δὲ ἐκάστην δεκάδα φύλλων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1. — Ἐκτός ἐ τ ἡ σ ῖ ο ν συνδρομητῶν, δύναται τις νὰ ἐγγράψῃ και ἐ ξ α μ ἡ ν ο υ ς καθώς και τ ρ ῖ μ ἡ ν ἢ ο υ ς. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαρατήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.
2. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στῆλῃ ἐκάστοτε τὰς διευθύνσεις των και τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ἂν ἐπιθυμῆ, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ και ἄλλους διὰ νὰ τοὺς σταλῇ ὄλους μαζί.
3. — Ἐγγράφῃ νέου συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς Ξεσπάθωμα, πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχη πληρώσει τὴν συνδρομὴν τῶν καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχη και ψευδώνυμον.
4. — Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ καταβάλλοντος τὴν συνδρομὴν του. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ, και ἡ ἐντύς τοῦ ἴδιου ἔτους ἀναπέσει τριμήνῳν ἢ ἐξαμήνῳν συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπευθείας ὅμως ἀναπέσει τῶν τριμήνων και ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα.)

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ

Οἱ διαγωνιζόμενοι εἰς τὸ Ξεσπάθωμα μόνον συνδρομητὰς εἰσποροῦν νὰ ἐγγράφων, δχι δὲ και ἀγοραστὰς κατά φύλλον. Οἱ λυγόμενοι «Πράκτορες» οἱ ὅποιοι διηγεύοντο ὡς πῶρα δι' ἀγορασιῶν, καταργοῦνται. Καὶ τοῦτο δίδει σημερον δρεκατα εὐθυνοτέρα νὰ γίνονται καιεἰς συνδρομητῆς, παρὰ νάγοράζῃ τὸ περιοδικὸν κατά φύλλον. Ὅσον δὲ διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς πληρωμῆς, νομιζοῦν ὅτι γίνονται ἀρεκετῆ, ὅταν πᾶς ἐγγραφόμενος συνδρομητῆς εἰσπορῇ νὰ πληρώσῃ και κατά τριμήνῳν. Ἄλλως τε, ὁ συνδρομητῆς ἔχει και τόσα προνόμια.

Ὅστε εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θὰ πωλοῦνται φύλλα «Διπλάσεως» ὑπὸ συνδρομητῶν «πρακτορῶν». Ὁ θέλων νάγοράζῃ τὸ περιοδικὸν μας κατά Σάββατον, θὰ τὸ εὐρίσκῃ μόνον εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων, εἰς τὰ κηδεύματα, εἰς τὰ Ὑποθηκοτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν και εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα ὅσα μοῦ παραγγέλλουν και τούς στῆλλω φύλλα πρὸς πῶλῃαν.

ΚΑΝΟΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις και μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οὐδὲ ὅποτε και ἐγγραφέντος ἢ ἰδιῶν εἰς τὰ βιβλία μας, ἐπ' ὀνόματι τοῦ, οὐδέ ὅπως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγραφέντες ἐπομῶς συνδρομητῆς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουσιν νὰ τὸ δηλοῦσιν ἐκάστοτε συγχρόνως μετὰ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τὶ θὰ κάμῃς. Πλανόδιε, ἀμὰ χέσης καιμιά μέρα τὸ δρόμο; — Πρὶθὰ βάλλω στὴς ἐφημερίδες «Ἀπολλόδη» ὁδὸς. Παρακλῆται ὁ εὐδὸν νὰ με εἰδοποιήσῃ»

Ἐσπῆλη ἀπὸ τοῦ Νέδωνος

Ὁ μικρὸς Τάκης σὲ τὸ γειτόνι τοῦ Γαλαροκλάστη;

—Να, μὸ δώρησ 60 λεπτῶν καιμιάς και τὰ ρεῖστα ἀπὸ μιά δραχμῆ.

—Μὰ ποῦ εἶναι ἡ δραχμῆ; —Θὰ σοῦ τὴ φέρω αὐτὴ.

Ἐσπῆλη ἀπὸ τοῦ Ἐρωδοτοῦ Ἀδῆ

Ὁ Κορυφαῖος Τάκης, σὲ τὸ σιδηροδρόμο, λέγει τοῦ πατέρα του: —Κοῦρε τὰ μιλλιέτα σὲ τὴν τσέπη σου, μπαμπᾶ. Εἶναι περὶ τὸ νὰ βλῆθῃ ὅλος ὁ κόσμος πῶς ταξιδεύουμε μετὰ τὴν θέσῃ.

Ἐσπῆλη ἀπὸ τ. Πανοῦργ. Ὁ θυσίας

ΜΑΝΗΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 28 ὁδὸς Ἐθνεπίδου τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1922

ΣΥΓΧΡΕΤΗΘΗΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπερίεσις ποῦ τὰς λέξι δ «Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν εἶδα διευθύνσεις και δὲν φανερόν ψευδώνυμον συνοδεύοντων. Δὲν ἀπαντῶ ἐπιπέως πρὸς μόνον ὄσον μοῦ τὸ ἐπιπέως ὁ χρόνος, κατὰ σειράν λήψεως πῶν ἐπιστολῶν, ὅσοι τὸ μισθῶν κατὰ Κριτικῆς, ποῦ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΚΑΤΕΠΕΘΥΣΙΑ ΣΜΕΝΟΙ οἱ ὅλο μοι μετὰ τὰ Νέα τοῦ 1923. «Τὶ ὄρατα μυστοσηματικῆ!» μοῦ γράφουν ὄλοι. Ἰδιαίτερως ἐχάρηκα και γιὰ τὰ νηπιανὰ καὶ πρῶτα γράμματα ἢ Κυρᾶ—Μάρθα. Ποῦ θὰ πῇ ὅτι ἀγαποῦν ποῦ τὸ μιστῶν τὸς ἀδελφῆ.

Δημιήτριες, Δημητριάδες, Μιμήδες, Μήτσι, Δημητριάδες και πᾶσι λένοντας, χρόνια πολλά γιὰ τὴ γιορτῆ σας. Ἡ πρώτη γιορτῆ τοῦ χειμῶνα. Καὶ τοῦ χρόνου μὲ ὑγεία και χαρὰ.

Χαίρω πολύ, Ἀγοράκια, ποῦ ἐν και διατρέχεις τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας σου, βρίσκεις μεγάλη τέρψῃ ἐν μέγα και μὲ ἔχεις ἀπεριόριστη ἀγάπη». Αὐτὸ τὸν καιρὸ, δὲν λέρω πῶς, γάθη και μερικὰ γράμματά μου ἀπὸ τὸ κηδεύμα μου. Μὴν ἔσαν και τὸ δικὸ σου;

Δὲν δημοσιεύω, Πανοῦργε Ὀδυσσεῦ, μόνον τῶν βραβευμένων Πνευματικῆς Ἀσχίσεως. Δημοσιεύω ἀδικητικῶς ἀπ' ὄλας τὰς συλλογὰς τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅσας χρειάζονται. Κεῖ ἔπειτα βγάλλω ἀποτελέσματα και ἀποπέμνω τὰ βραβεῖα.

Καλὸς ἤθελε, Ἀκαλανθῆς. Ἀποῦ στὰ σχολεῖα τῆς Γερμανίας τὰ παιδιά δὲν τρέφονται τῶρα καλά, ἢ καιμιά σου ἔκαμε φρόνιμα νὰ μὴ κάρθῃ ἡ κατεστρατηκῆ. Ἐπειτα εἶσαι μικρὴ ἀκόμη και ἔχεις καιρὸ νὰ τελειοποιήσῃς.

Μοῦ ἔστειλα τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλιᾶς τοῦ Βαβαρῶνου κ. Ἀλεξ. Δρακούλη, ποῦ θὰ δοθῇ τὴν Κυριακῇ 30 Ὀκτ. στὸ Ὁδὸν Ἀθηνῶν. Εἶναι πολὺ καλὸ και σὰς ἀνιστοῦ, ὅσοι μπορεῖτε, νὰ ἔπατε. Βιστιθῆρα πωλοῦνται στὸ Ὁδόνον.

Τὸ Πυροβολικὸν μοι δὲν ἔχει κανένα παράπονον! Μόλις διάβασα τὸ γράμμα ποῦ σὲ προπεραμένο φύλλον, πολλοὶ ἔσπευσαν νὰ τὸν δώσουν βοήθειαν. και πρώτα ἢ ἐγενετικῶς

καρὶα Βουρολόγη, τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ ποῦ τὸν ἔγινε, τὸν ἔβλεπα, καὶ γιὰ ἐργασία τῆς μητέρας του. Τὰ Πυροβολικῶν δὲν ἔχει λόγους νὰ ἐυχαριστῇ τὴν καρὶα Βουρολόγη και ὄλους. Ἀλλὰ τῶρα ἔχουμε και ἄλλον. Εἶναι τὸ Ἄσπερ τῆς Φυλῆς, ποῦ βρίσκεται εἰς ἕνας ἀκρίβως συνθήκες. Δὲν ἔβουσε και αὐτὸ τὸ καίμνο παρὰ τοὺς δικούς του και... τὸν τῆρα μου. Ἄ, τί συγκινητικὸ γράμμα ποῦ μοῦ γράφει! καὶ πῶσο με παρακαλεῖ νὰ τὸν συστήσω στὰ δάδρια του, τὰ Διαπλάσεως, και τὸν βοηθήσω. Νὰ τοῦ στῆλῃ, λέει, καιδὲν ἔβουσε ὅτι μπορεῖ, —και μιά δεκάρα καιμιά, τόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀνάγκη του! Ὁ νομιστῆς Ν. Βουροπόουλος και ἡ δὲ ἡ δὲ νομιστῆς του εἶναι: «Θεῖον Ὀμηροῦ», Ὁμηροῦ, Ἐνταῦθα. Κάμστε ὅτι μπορεῖτε.

Βελουδένιο Ροδοπέταλο, περατικῆ. Σοῦ ἔστειλα τοὺς «Φοιτητὰς» ποῦ μετὰ τὴν ἀνοσημοποίησιν περιμένει και, ἔτσι συμβαίνει πάντα: λακταὶ και ναι, ὅταν τελειώσῃ ἓνα μυστοσηματικῆ και ἀπαγορεύεται τοὺς ἤρωτες ποῦ τὸν ἀγαπᾶ σὰν ἀνθρώπου ἱστορίας. Ἀλλὰ γρήγορα τοὺς ἀντικαθιστᾶ μετὰ τῶν ἤρωτες τοῦ νέου. Ἐπὶ ἡ μικρὴ Βασιλίαν Ζίνα και ὁ Στέφανος θὰ σὲ κάμνω νὰ ἐκμάσῃς τὸ Φρέδὸ και τὴ Διονυσία...

Δὲν εἶναι καιμιά ἀνάγκη ἡ ἀλλοίσεως. Ἀγροτικῶς, τὸ ψευδώνυμὸ σου, ἀφοῦ τὸ ἀγαπᾶς τόσο και ἀφοῦ σὲ χαρηκατηρίζεις γιατί ἐξακολουθεῖς τὸ καλοκαίρι σὲ τὴν ἔξοχὸ νὰ σκαρφαλοῦν στὰ καταβόραχα σὰν ἀληθινὸ ἀγροτικῶς. Ὄχι, ἐπιστολῆ σου μετὰ 10 ἢ 20 ἡμέρας. Ὅσο γιὰ τὸν Μπ. πῶς ἐτήμησε νὰ σοῦ στῆλῃ τετράδιον χωρὶς νὰ τοῦ προτείνῃ ἀνταλλαγή; Κεῖ ἐγὼ ἀπορῶ. Μὴν ἔβουσε κανένα λάθος; Νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃς.

Πάλι καλὰ ποῦ με θυμήθηκες, Ἀφελῆ Γυμνασιῶτα. Ἄς εἶναι, μοῦ ἔχεις στῆλῃ ἐντομητὰ καὶ ἐκείνο τὸ γράμμα ποῦ γάθησε ἡ ἀπάντησή σου δεκετῆ. Ναι, δυστυχῶς! φαίνεται πῶς και ἡ νέα γενεὰ θὰ κληρονομήσῃ τὴν «πολιτικομανία» τῶν περασμένων. Μεγάλον κακὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα αὐτὴ! Κάθε παιδὶ ποῦ ἀντὶ νὰ κοιτῆ τὸ μαθηματικὰ του, τὴ δουλειᾶ του, σκοπιζέται γιὰ τὰ κόμματα, ἔβουσε νὰ ἔβουσε εἶναι ἐχθρὸς τῆς πατριῶς, ὅσοι κόμμα και ἂν συμπαθῇ. Μὰ πῶς νὰ τὸ μάθῃ, πῶς νὰ κερδῇ γι' αὐτὸ, ὅταν βλέπῃ και τοὺς μεγάλους και κᾶνον τὸ ἴδιο.

Ἄ, νὰ ἰ δ «Νεοελληνικὸς Σύνδεσμος» προσφέρει στὸ Πυροβολικὸν δρ. 25. Τεῖ ἐγὼ στὸ Γραφεῖο και ἔβουσε πρῶτῃ νὰ εἰς πᾶρῃ. Μπράβο στὰ παιδιά τοῦ Συνδέσμου.

Χαριτωμένον τὸ γράμμα σου, Πανατοῦ Παράν. Ἄν εἶχα τόπο, θὰ δημοσιεύω δχι τὴ σκηνὴ ποῦ μοῦ περιγράφεις. Ἀλλ' ἀρκουμῆσι σὲ τὴν τελευταίαν σου παραγγεῖλι: «Διαδίδοτε τὰς ἐθαλασπῆρας μου εἰς αὐτοὺς ποῦ ἐκροῦνται. Μ. Μυστικὰ και δὲν στῆλλουν, ἔπειτα εἰς αὐτοὺς ποῦ ἔστειλα και δὲν ἀπαντοῦν...»

Ὁρατὶς Ἐπιστολῆς μοῦ ἔστειλα ἄντὴν τὴν ἐβδομῆδα και οἱ ἔβουσε: Σκόδα, Μάγισσα, Ἀσθιναῖος, Ἀσπὴρ, Μικροδὸ Ἀθηνῶν και Κ. Ἀ. Παράς. — Ἐπέπεσε τὰς παραγγεῖλις των και τοὺς ἐυχαριστῶ ὄλους γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγι.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορριπτότατα: «Παράπονον» τοῦ Παύλου Μελῆ. Ἄγενοι στίχοι, δημοσιογραφικὸ ἔπος και ἀταξία: πολιτικῶς. Τὸ ἀίσθημα εὐγενεῖς, ἀλλὰ δὲν ἀκούει γιὰ νὰ γίνῃ ἓνα ποίημα ταπεινὸν. — Καὶ οἰκονομικὴ βραδυὰ τῆς Φιλομαθοῦς. Πολὺ κοινὸ τὸ θέμα. Ἀπὸ τὴν Φιλομαθῆ περιμένα και πῶς πρῶτοντυπώσῃ ἀπὸ τὴ δημοσίευσιν τοῦ πρώτου κομματιοῦ των. Γιὰ νὰ δημοσιεύω και τὸ «Πρῶτον» τοῦ Ρένου, ἔβουσε νᾶν ἐξαίρετικῶς ὀμοιομορφωμένον. Ἀλλὰ δὲν εἶναι παρὰ μόνον σὲ τῆλος, στὸν ἔξυπον ἐπίλογο. — Πλᾶσι σὲ ἀρρωστοῦ παιδι» τοῦ Ἀσσαρά. Τρομερὰ διὰ τὸν ἴδιον, ἀπὸ κείνα ποῦ πρέπει νὰ τᾶποφενεγε. Κεῖ ἡ στοιχογραφία ἀσχετῆ δλωσίδιου και ἀρρωστῆ. Ὁ Ἀσσαράν πρέπει νὰ γυμνασθῇ πολὺ ἀκόμη.

Ἐργαζόμενοι: Ὁ ψαρῆς τοῦ Παροῦργου Ὀδυσσεὺς. Μάλιστα, ἔτσι διορθωμένοι και συντομευμένοι, εἶναι ἀρεκετὰ καλὰ. — «Νοσταλγία» τοῦ Κερανοπόου Ἰπποκρίτου. Ὁρατὶς ἔβουσε μόνον, ὅταν θάρθῃ ὁ καιρὸς τοῦ νὰ δημοσιευθῇ, νὰ εἶναι περατικῆ. Ποῦς ἔβουσε! — Ἡ Τυρῆν ἢ τῶ Ἀγροικῶν. Πολὺ καλὸ. Κεῖ ἡ στοιχογραφία και ὄλα. Θάλλοτε μόνον δύο-τρεις λέξεις λανθασμένες, π. χ. «παρβαλωτῆς ἀντὶ σπαρδαλῆς». — Τὸ «Ἀέντρο» τοῦ Ταλαβῆ. Ἀληθῆ ἀ ἀτῆ ζωὴ καιμῆνον. Καὶ καλογραμμένο ἀρεκετὰ. Λίγα πράγματα θὰ διορθώσῃ.

Νέα Ψευδώνυμα: Υἱὸς τοῦ Ἰονίου ἢ (ΙΛ), Ψυχῆ τῆς Πατριῶς ἢ (ΕΟ). Ἐθνικὸς Πόθος—και δχι Ἐθνικὸν Ὀνειρον ποῦ τὸ ἔχει ἄλλοις—ἢ (ΓΟ), Δόξα τοῦ Βενιζέλου, ἢ (ΠΤ). Ἀγροικῶς, ἢ (ΡΡ). Ἡλέκτρικὸ Κῆμα, ἢ (ΣΣΣ). Συναπόσπορος, ἢ (ΤΣΣΣ).

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅδων ψευδώνυμων ἐγκρίνεται ἡ δημοσίευσιν, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διαθέσαντος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοσημονα λογιζοῦν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται, ἐπὶ Κ. Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια και δσα ἀπὸ Κ. εἰς κηδεύματα.)

Νέα Ψευδώνυμα: Υἱὸς τοῦ Ἰονίου ἢ (ΙΛ), Ψυχῆ τῆς Πατριῶς ἢ (ΕΟ). Ἐθνικὸς Πόθος—και δχι Ἐθνικὸν Ὀνειρον ποῦ τὸ ἔχει ἄλλοις—ἢ (ΓΟ), Δόξα τοῦ Βενιζέλου, ἢ (ΠΤ). Ἀγροικῶς, ἢ (ΡΡ). Ἡλέκτρικὸ Κῆμα, ἢ (ΣΣΣ). Συναπόσπορος, ἢ (ΤΣΣΣ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ τὴ ὄρος 3 τὸ πῶλον προστάσεις λεπτ. 15. Διὰ τὰς περιλάβῃ 20 λεπτῶ ἢ λέξις.

Ἡ Ἡμιλογνήθη με Ἀγοροκόριτος, Ἰδανιμὸν, Πανταχὸ Παράν, τὸ Τριφύλλο με Ἀρχ. τ. Φυλῆς, Σπανιόλα, Ἰνές, Γωθνιές, Ἐνδινητῆ, Ἀρ. Γυμνασιῶν, Μεγ. Ἀγρ. Ναπολ., Πονομ. Ψυχῆ, Τριανταφυλλῆν, Κηρῆ, Δόξα Μαμου, Ὄλιμα, Παντ. Παράν, Μπουμπουλί, Σουλιεζάνης, Σοφ. Δημοκρίτ.—δ Κερανοπόουλος Ἰπποκρίτος με Παρωλιά. τ. Σελῆν, Ἀρχ. τ. Φυλῆς, Παντ. Παράν, Τυρῆν, Γράκχ, Νάτ. Πηνελόπη, Ἀλοῦρα, Μέντιλο, Κηρῆ, Τονιητῆ, Ὄλιμα, Ἀκαλανθῆ, Ἀριστοῦ, Ἐνδινητῆ, Σιτί, Τσιάννα, Ἀμαροῦ, —δ Ἰπποκρίτος με Παντ. Παράν, Τυρῆν, Γράκχ, τ. Ἀλγύπτου, Ἐπαναστατῆ, Ἀρ. Γυμνασιῶν, Βεακρῆ, Τινόναν.—ἢ Συνογραφεῖται τῆς Αἰγύπτου με Δοξαμο Τσοῦαν, Ἀρ. Γυμνασιῶν, Ἐλλάδος Ἀγαλιῆ, Νισαν, Τριανταφυλλῆν, Ἰπποκρίτ, Βεακρῆ.—τὸ ἀναβολικὸ τῆς Μαθαρίας με Ἑλλά-

Τι είχε απογίνει από χτες; Θά το διηγήθουμε με δυο λόγια: Ο Φρέδος είχε παρακολουθήσει μ' ενδιαφέρον, που εύκολα το μαντεύει κανείς, την πάλη των αστυνομικών με το πλήθος. Υστερα, απαλλαγμένος πιά απ' τους ακόλουθους του Λωράν και Ρουκέν, είχε γυρίσει ήσυχα στο Παρίσι.

Κανείς δεν έδινε την παραμικρή προσοχή στο παιδί αυτό, που άκουγε με απληστία τις συζητήσεις για το Λιβερό έπεισόδιο, και κανείς δεν υποψιαζόταν, πως το παιδί αυτό είχε παίξει τόσο σπουδαίο μέρος σ' αυτή την άποψή τους.

Ο Φρέδος, χαρούμενος που είχε σώσει τη ζωή του αυτοκράτορα, πήγε άμέσως στη μητέρα του.

Η δυστοχισμένη γυναίκα ήταν πάντα στην ίδια κατάσταση.

Φαινόταν πως κοιμάται κι' ήταν τόσο αδύνατη, ώστε το παιδί δεν εκκέφθη να της διηγήθει τις περιπέτειές του.

Έπασε στο άσπρο κρεβάτι του, που τώρα είχε γίνει πολύ μικρό γι' αυτόν και κοιμήθηκε λίγο.

Ανησυχούσε για την κατάσταση της μητέρας του και κάθε τόσο σηκώνεται να την βάλει. Υστερα δεν έπαυε να συλλογίζεται την επίσκεψη, που θα έκανε αύριο στον κ. Κλώντ.

Σ' ένα τραπέζι, πλάι στο κρεβάτι του, είχε αφήσει το πορτοφόλι, που χρωστούσε να δώσει στον αρχηγό της Ασφαλείας, και στο τρεμουλιαστό φως του καντηλιού προσπάθησε να διαβάσει τα χαρτιά που είχε μέσα.

Έκτος απ' το γράμμα του καρμπονάρο, που τον είχε κάμει να τρέξει να προλάβει την άποψή του και το είχε δώσει στον υπασπιστή, ήταν κι' άλλα δοκουμένα μέσα στο πορτοφόλι, μα το παιδί λιγά καταλάβαινε.

Αυτά, συλλογίζεσαν, δε μ' ενδιαφέρουν έμένα... Ο κ. Κλώντ ξέρει τι θα κάμει... Όπως νάναι, όταν του διηγήθω τι έκαμα σήμερα σ' έπίσημο, θα με συγχαρή και δε θα το μετανοιώσει ποδ μ' άφησ' ελεύθερο.

Και με το κεφάλι γεμάτο απ' αυτές τις σκέψεις, σημάθηκε τα χαράμματα.

Η γειτόνισσα που φρόντιζε την κορά Δουρμπάν, ήρθε. Ο Φρέδος της έμπιστεύθηκε τη μητέρα του και της είπε πως είχε μια σπουδαία δουλειά να κάμει, αλλά θα γύριζε γρήγορα και ίσως θάφερνε εσχάρισσα νέα.

Η γειτόνισσα σήμωσε τους ώμους. Είχε μάθει τις περιπέτειες του Φρέδου που τον δδήγησαν στην φυλακή και, μολονότι τον είχαν άρσει ελεύθερο, δυσπιστούσε πάντα σ' αυτό το παιδί.

Ο Φρέδος, σφίγγοντας στην τσέπη το πολύτιμο πορτοφόλι και περήφανος

για το χθεσινό του κατορθώμα, πήγε στο μέρος που του είχε δώσει ο κ. Κλώντ, στον Κεραμαικό.

Όταν λοιπόν το ρολόι κτυπούσε έννεα, τον είδαμε να κτοπή κι' αυτός στο κροστικό γραφείο.

Στο κεφαλόσκαλο των σταματηέννας χωροφύλακας.

— Τι γυρεύεις εδώ, παιδί μου; — Θέλω να δω τον κ. Κλώντ.

— Μπάλ' έκαμε ο χωροφύλακας, ξαφνισμένος που έβλεπε ένα παιδί να τριγυρίζει στους διαδρόμους του κροστικού γραφείου. Και τι τον θέλεις εδώ εν κ. Κλώντ;

— Αυτό δεν είναι δική σας δουλειά! απάντησε ξερά - ξερά ο Φρέδος. Άλλωστε να η κάρτα του. Πηγαίνετε τη στο γραφείο του. Με περιμένει.

Ο αστυνομικός άρχισε να θυμώνει με το άπειρο ύψος, που του μιλούσε το παιδί. Μα βλέποντας την κάρτα του αρχηγού του, όποκλιθικε και του είπε:

— Καλά, περιμένετε δω... Πηγαίνω στον κ. αρχηγό να δώσω την κάρτα.

Και ήρθε μπουκουρλιζοντας. Στην πόρτα άπέναντί' ένα συνάδελφό του και του είπε: σιγά - σιγά, δείχνοντάς του το Φρέδο:

— Κοιτάξτε αυτό το παιδάκι, τον τρεπεί! Να τι όποκείμενα δέχεται τώρα ο αρχηγός. Έχει κάρτα του κ. Κλώντ αυτό το παιδί!

— Και τι το περίεργο απάντησε ο άλλος. Τα παιδιά καμιά φορά φέρνουν πολέμιους πληροφορίες. Δεν άκουσες πως χτες ένα παιδί είδοποίησε τον κ. Ραιμπώ που καθόρωσε ζετι να γλωτώσει τον αυτοκράτορα;

— Για στάσου! καλά λέει... Έκαμε ο πρώτος. Μπορεί αυτό να είναι το παιδί, που είδοποίησε τον κ. Ραιμπώ.

— Μπορεί βέβαια!

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε ένα κουδουνισμα και παρουσιάστη' ένας κλητήρας με την κάρτα στο χέρι.

— Περάστε, είπε στο Φρέδο. Ο αρχηγός σας περιμένει.

Ο Φρέδος ακούβησε τον κλητήρα, κι' αφού πέρασε από κάμποσες σάλας, όπου έγραφαν διάφοροι όπάλληλοι, έφτασε στο γραφείο του κ. Κλώντ.

Μα αυτός δεν ήταν μόνος στο γραφείο του.

Ένας γλωμάς άνθρωπος με μουσι, που ο Φρέδος δεν τον παρατήρησε άμέσως, ήταν καθισμένος, άμילχτος κι' άτάλατος, σε μια γωνιά του καναπέ.

Το παιδί κοίταζε μόνο τον κ. Κλώντ, που το γελούσε ύπος του τού φάνηκε καλός ολιωνός.

— Κύριε Κλώντ, του είπε μάλις μπήμα, βλέπετε πως είμαι άκριθής. Καθώς σας το όποσέθηκα χτες,

σας φέρνω το πορτοφόλι που μου έχησχη.

Και την ίδια στιγμή άρρησε στο γραφείο το πορτοφόλι.

Ο αστυνομικός το πήρε, το άνοιξε και διάβασε βόσικα τα χαρτιά που ήταν μέσα.

Καθώς διάβαζε ένα-ένα, τήδινε όστερα με σεβασμό στον άνθρωπο, που καθόταν άμιλχτος στον καναπέ.

Σ' αυτό το διάστημα, ο Φρέδος κοίταζε προσεχτικώτερα τον άγνωστο, που ο κ. Κλώντ του έδινε τα χαρτιά και, ξαφνικά, τον άγνώρισε.

— Μα, θέβαια, συλλογίστηκε... αυτός είναι!... Ο αυτοκράτωρ!...

Το παιδί είχε βάλει τον αυτοκράτορα μόνο μ' έπιστημη γιολή και με στρατιωτικά, που περιφρουρούσε ένα βράδυ στην Κομπιέν. Γι' αυτό δυσκολεβήθηκε να καταλάβει πως ο άσβηνικός έκαίνος άνθρωπος με το άπλό σακκάκι ήταν ο άρχων της Γαλλίας.

Στην άρχή φοβήθηκε.

Τον άκολουθούσε πάντα η τόψη της περιφρητικε καρσστινας. Ήσυχασε όμως μάλις συλλογίστηκε τη χέστινη άποψείρα και περίμενε, μάλις θα τελείωνε το διάβασμα, να του μιλήσουν.

Αφού είπε με τον άστουόμο μαρικές σοντομες και άκατάληπτες λέξεις, που έδειχναν πως είχε μεγάλο ενδιαφέρον για τα χαρτιά εκείνα, ο Ναπολέων Γ' γύρισε στο Φρέδο, στέλωσε άπάνω του τα μάτια του, που ήταν μισοσκακασμένα απ' τα βήρηια του βλεφαρα, και ρώτησε:

— Όταν αυτό είναι το παιδί, που είδοποίησε τον Ραιμπώ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, απήνησε ο κ. Κλώντ ξερολλίζοντας κάτι σημαϊώεις. Οι άναφορές των όπάλληλων μου το λένε καθαρά: «...Είς τας τρεις και τέταρτον μ.μ., ο καλούμενος Φρέδος Δουρμπάν, τον όποτον μάλις έπαφρτισατε να παρακολουθώμεν, κατόρθωσε να διασχίση την παράταξιν των στρατευμάτων, τα όποία περιέστρίχζαν την άλαξαν της Αότου Μεγαλειότητος. Έπλησίασε τον ύπασπιστήν κ. Ραιμπώ και τφ έδειξε μίαν έπιστολήν...»

Ο Ναπολέων έκοψε τον Κλώντ.

— Τα ξέρω όλα αυτά, του είπει. Μοδ τα διηγήθηκα ο Ραιμπώ.

Υστερα, γυρίζοντας στο Φρέδο, του είπε:

— Έλα δω, μικρό μου

Ο Φρέδος έπλησίασε στον καναπέ.

— Ποιος σε συμβούλευσε να κάμης ετι έκαμες; τον ρώτησε ο αυτοκράτωρ.

— Κανείς, Μεγαλειότατε, απήνησε ο Φρέδος... Διάβασα το γράμμα εκείνο, θέλησα να έμπαδίσω αυτή τη συμφορά κι' έτρεξα.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ
ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Άγαπητοί μου,

ΠΟ τα δυο μυθιστορήματα που δημοσιεύει εδούνα ή «Διάπλασι», και τα δυο ώραια, και τα δυο διαβαζόμενα απ' εδού με ήδονή, — άλλοι προτιμούν το «Παιδί της Μαύρης Μάσκας» κι' άλλοι τη «Διονυσία».

Κι' αφοτε ή Διάπλασι παρατήρησε στην Άλληλογραφία της, πως οι θεότεροι είναι άναγνώστες με άνωτερο γούστο.

Και πραγματικώ: ή «Διονυσία» είναι μυθιστορήμα άνωτερο από το «Παιδί της Μαύρης Μάσκας». Πιο άληθινό, — δηλαδή ετελωδ άληθινό, — πο φοχολογημένο και πιο καλλιτεχνικά γραμμένο, παρουσιάζει ένα κορμίο όχι άπλω: σε περιπέτειες, αλλά σε φοχολογημένους σιτημές, που μάλις φνερώνουν τα πιο λειπά της αισθήματος, τίς πιο ζωηρές της έντυπωσε κι' τίς πιο βαθύτατες σκέψεις της. Έτσι τη γνωρίζουμε σε να αν φιλη μας, δική μας, σε να τη γνωρίσαμε στην ίδια τη ζωή.

Είσιας άκόμα την προσοχή σας στην πραγματικώτητα που μας δείχνει ή «Διονυσία». Όλ' αυτά τα περιστατικά, όλες αυτές οι σκηνές, είναι πραγματικά που έγιναν, που γίνονται, που μπορούτε να τίνον. «Έκ τοσ φοσάκοσ» έπως λένε. Κι' ή περιγραφή του άνθρακωχέισιν και της ζωής των άνθρακωχών, δε τι ποιο κι' άληθινό.

Άπεναντίας, στο «Παιδί της Μαύρης Μάσκας», άντι πηγήδ κι' έργατών, έχομε κατακόρυφες και συμμύριτες. Είναι άληθεις πως στο Παρίσι, τον παλιό καιρό μάλιστα, διάφορες λωποδοτικες έταιρείες «συνεδρίαζαν» στα υπόγεια εκείνα. Η «Μαύρη Μάσκα» όμως είναι περισσότερο φανταστική παρά πραγματική. Έδολεψε πολύ ή φαντασία του συγγραφέα για να περιγράψη όλα εκείνα τα πράγματα και να μάλις δώση μιά σειρά από περιστατικά, ώρωρα, δεν λέγω, τερπνά κι' έλκροστικά, μα και άπίθανα, μυθιστορικά. Έπειτα κι' ή φοχολογία του Φρέδου, καθώς και των άλλων προσώπων, δεν μιλιάζει με της Διονυσίας. Είναι, καθώς το λένε, χοντροκοιμένη: δεν ξέρει πολλές λεπτότητες. Άνάλογη τελοσπάντων με τίς χοντρές περιπέτειες που την προκαλουν. Και το γράφισμα έπίσης δεν είναι τόσο καλλιτεχνικό. Όλα ανάλογα. Ένα μόνο μεγάλο, έξυχο προτέρημα έχει το «Παιδί της Μαύρης Μάσκας»: Όσο ένφ είναι πολύ τερπνό για παιδιά, που τους

αρέσει να διαβάσουν φανταστικά πράγματα και πολύ πολλές ιστορίες, είναι συγχρόνως ήθικό, διδακτικό, παιδαγωγικό. Ο Φρέδος είναι ένας χαρακτήρας. Έχει δύναμη, φιλότιμο, φυσική καλαισθη και χρηστότητα, θέληση, δραστηριότητα. Παλεύει μετξύ άρετης και κακίας και στην πάλη αυτή βγαίνει νικητής ο Φρέδος ο καλός, ο τίμιος, ο Φρέδος που δεν θέλει να γίνη κλέφτης. Γι' αυτό διαφέρει από τα συνηθισμένα «ιστυνομικά» και «κλέφτικα» μυθιστορήματα που διαφθείρουν. Και γι' αυτό το διάλεξε ή Διάπλασι για να σας το δώση. Είναι άκόμα τεχνικό στην πλοκή του και μπορούμε μάλιστα να ποθμε, δετι δηλ αυτή ή όπόθεση, ή ιστορία, αν και πλάστη, παρουσιάζει κάτι το ώριμο, το καλλιτεχνικό.

Ναι, μα ή «Διονυσία», για όλα όσα είπαμε, είναι άνωτερη και ως είδος έργου και από ή καλή. Έσάτην. Κι' όσα πα δια την προτιμούν, τη γουστάρουν περισσότερο, έχουν φυσικό γούστο άνώτερο, — το γούστο εκείνο που όποτε προσδιορίζεται, όποτε συζητείται, όποτε διδάσεται εύκολα, και που τώχει κανείς ή δεν τώχει. — Αυτά για τα δυο τωρινά μυθιστορήματα, που έτοιχε να είναι και τα δυο ώραια αλλά διαφορετικά. Έκείνα όμως που αναγγέλλει ή «Διάπλασι» για το 1923 δεν παρουσιάζουν αυτή τη διαφορά. Είναι, ως λογοτεχνικά έργα, του ίδιου είδους. Και τα δυο συνδυάζουν την περιπέτεια με την ψυχολογία, την άληθεια της ζωής με άωροφα ύπος. Όπως πως είναι το ένα για κορίτσια και το άλλο γι' άγόρια μπορεί κανείς να πη. Έγώ είμαι βέβαιος πως με όσα ενδιαφέρον θα διαβάσουν και τώγορα τη «Μικρή Βασίλισσα», μολονότι ή ήρωίδα της είναι κορίτσι με όσο θα διαβάσουν και τα κορίτσια των «Βράχο των Γλάρων», αν και παρουσιάζει έλο άγόρια. Γιατί τι θα πη άγόρι και κορίτσι; Άνθρακωχών δεν είναι και τα δυο; Ψυχή δεν έχουν και τα δυο; Κι' όταν ένας συγγραφέας ξέρει να παρουσιάση αυτή την ψυχή, το έργο του ενδιαφέρει τους πάντας. Γι' αυτό ακριβώς παιδικά μου μιστορήματα, άνωτερο είδους, καλα γραμμένα, καλλιτεχνικά, με την ίδια εδχαρκτηση των μικρών τα διαβάσουν και μεγάλοι φιλοναγνώστες.

Αυτή ακριβώς είναι ή περίπτωση της «Μικρης Βασίλισσας» και του «Βράχο των Γλάρων»: Καλλιτεχνικά και τα δυο, θα ξετρελλώνουν κι' άγόρια και κορίτσια, και μικρούς και μεγάλους. Ήμουν στην ηλικία σας όταν πρώτο διάβασα τον «Βράχο των Γλάρων». Τον ξαναδιάβασα κι' αυτές τίς ήμέρες. Λοιπόν σας βεβαιώ δετι είχα την ίδια ήδονή και τότε και τώρα. Τι χαριτωμέ-

ΑΥΓΗ

Πρωινή θροσά, μ' άνάστησες και σφ, άγνίνε μου άγέρο! τη; πουλιες εθαμύσθυσσε, οτι δύση ή χάρη ή εφτάστερη. Κι' ο άυγερινός; έλχόμικε βανδιά μέσα στην έάστερη ύαμφοφατην άνατολή, γλυκοχοτράζει ή μέρα.

Πλάτη μπουτά μου άνοιγονται βουλά, γαληνεμία, που κάποιο μωσκοανάσασμα του μπάτη άπαλοφένουσε, και σε κροσάτελλι διάφανο να κατεφετίσουν γέρουσι: τίς όμορφ ές των κάταστρο σπιτάκια ένα πρέξ ένα.

Σε λίγο, από την καλαμιά κι' από τη φλύαση βρόση κάποιο τραγουδι θάκουσση γλυκό, χιλιοπαθύμητο και σφ, καίμω μου έπόκοιψε, που ή αύγη σε βήρη άκοιμήτο, κάποιο άηδονάκι θέλησε να σε γλυκοκοιμήση!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΙΩΔΗΣ

νο έργο! τι βαθειά συγκινητικό! Πώς μάς δίνει όλο το θάλασσο της θαλασσοσύνης ζωής! Πώς μάς παρουσιάζει όλο το μεγαλείο κι όλη την έλευση της θάλασσας!..

Όσο για τη «Μικρή Βασίλισσα», παλιό νεώτερο έργο, το διάβασα πέρσο. Άλλά ξενούκισα για να το τελειώσω. Τόσο με τράβηξε ή ζωή, ή χαρακτήρας κι οι περιπέτειες της μικρής αυτής Ζίνας ντε Φιρστάτ, που την πρωτογνωρίζουμε βασίλισσα, τετραπλάστη, τροισευτοχισμένη, κι ύστερα ή δέσπονη με έξοριστή, φτωχή, δυστυχισμένη... Αδότη, αυτή ή ψυχολογία του παιδιού, που ενώ είχε πρώτα όλα τα χαδία και τζαβά του κόσμου, — αρχινώντας από ένα στεμματάκι, που της πήγαγε τόσο καλά στο κεφάλιακι, και τελειώνοντας με έν'άλογα που ή μικρή άμαζένα το καθάλλικε με τόση χαρά, — κι άξαφνα τα χάνει όλα, όλα, και φτωχοκόριτσο, έρημο, υποχρεώνεται να δουλέψη για να ζήση, είναι κάτι θαυμάσιο! Και τι διδακτικό!

Θά ιδήτε. «Κυριακή κοντή γιορτή» λέει ή παροιμία. Μα και Σάββατο νομίζω...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΙΟΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα από ΑΓΟΥΣΤΙΑ ΛΑΥΟΥΧΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ν'. (Συνέχεια)

Σε κάθε θαγονάκι μπαίνουν τρεις. Όποτε είκοσι τέσσερες εργατες ανεβαίνουν με μιάς. Είκοσι τέσσερες άνθρωποι που παραδίνονται σε ή χέρια του με κάθε εμπιστοσύνη για τη ζωή τους! Να τι σκέπτεται ή μηχανικός.

Τό πρώτο κλουβί με τους ανθρώπους του ανέθηκε και άραξ τακτικά σαν πάντα. Επίσης και το δεύτερο. Γιατί ή βοηθός, σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε από την Δουμπούκα και Σία, και για να ξεγελάτη το μηχανικό, θά ανεργόσο στη μέση της εργασίας.

Τό τρίτο ανέβασμα είναι έτοιμο. Ό οδηγός σφουρίζει και ή μηχανικός, αφού άποκριθής στο σύνθημα, βάσει εμπρός τη μηχανή. Οι εργατες είναι τώρα στο κενό, μαζεμένοι μέσα στα θαγονάκια τους... Έξαφνα ή προδότης πλησιάζει το άλεξιτροχο και πολύ γρήγορα ξεβιδώνει δυο βίδες. Ό μηχανικός όμως, που δεν τον έχασε από τα μάτια του, παρατήρησε το παράξενό του κίνημα κι, χωρίς να χάση καιρό, σταματά άμέσως τη μηχανή. Στη στιγμή παίξει όλος τους μοχλούς για να ιδή αν δουλεύουν καλά, ενώ ή βοηθός του, που τα βλέπει όλ' αυτά, έξακολουθεί να λαδώνει μηχανικά με ύφος ήλιθιο.

Ό μηχανικός πλησιάζει τώρα στο άλεξιτροχο και με τρομάρα του παρατηρεί πως κάτι του έχάλασαν. Χωρίς

την άνεργεία του, χωρίς την ειδοποίηση της μικρής καθαρίστρας, είκοσι τέσσερες άνθρωποι θά ήσαν τώρα λόωμα μέσα στους τροχούς!

Κρός ιδρώς τον έλουσε. Σε μιά γοργή έπτασία είδε το δράμα όλοζώντανο... Μιά στιγμή του έρχεται ή ιδέα να ριχτή στον κακούργο που είναι πλάι του και να τον ανίξη Κρατιέται όμως φύγραμος. Δεν πρέπει... Οι εργατες περιμένουν, κρεμασμένοι μέσα στο κλουβί, άνήσχοι, μισοκαθήμενοι από φόβο τους. Τό πρώτο που έχει να κάμνη, είναι να διορθώση τη μηχανή.

Ό άνθρωπος του καθήκοντος λοιπόν δεν δείχνει κανένα θυμό. Μόνο του φαίνεται παράξενο. Ούτε παραπεινάται ούτε δίνει έέγήση. Θά ιδή κατόπι τι θά γίνει. Για την ώρα μόνο θά διορθώση τα πράγματα. Κι' έτσι, μπρός στο βέβαιο σχεδόν κακούργημα, στη μάτια του κακούργου που τον προσέχει, ενώ από κάτω του είκοσι τέσσερες δυστυχισμένοι ξεφωνίζουν άπελιτισμένοι και τα αδριάματά τους θρύνουν σαν από τάφο στο φως, ή γενναίος μηχανικός ξαναβάζει όλα στη θέση τους. Σε λιγώτερο από μισή ώρα, το τρίτο ανέβασμα φτάνει σωστό και χωρίς βλάδι.

Τριάντα αιώνα λεπτά της ώρας έμειναν κρεμασμένοι στο κενό οι εργατες του πηγαδιού του Κονδέ, άνάμεσα στο θάνατο του θαθους και στο θάνατο του ύφους!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΑ'

Η φωνή της Διονυσίας ήν προδίδει. Όταν ή μηχανικός έβγαλε το κάθε τι στη θέση του και όλοι οι εργατες βγήκαν μέσ' από το πηγάδι ζωντανοί, τότε γύρισε στο βοηθό του και του είπε:

— Τι έπαίραξες στο άλεξιτροχο; — Εγώ; του άποκριθής με άδιαφορία ούτε το ήγγισα. Είδατε πολύ καλά πως...

— Ναι, είδα... —...πως έσκανε δυο βίδες. Άν έπροσέχαιτε καλύτερα τη μηχανή σας, δε θά κατηγορούσατε τους άλλους πως τη χάλασαν.

Ήταν πολύ σοβαρό και ή μηχανικός δεν έτόλμησε να τον κατηγορήση καθαρά. Τού είπε μόνο:

— Σε ή άποφίνη ανέβασμα θά έρθη άλλος να με βοηθήση.

Ό προδότης έστρεψε τη ράχη και πήγε να ειδοποιήση χωρίς άλλο τους συντρόφους του, ότι το κόλλο δεν επέτυχς.

Ό μηχανικός, αφού βρήκε άλλον βοηθό για το θράδυ, ζήτησε να ξαναβιδή ή μικρή καθαρίστρα που τον ειδοποίησε σε τόσο καλή ώρα και μπόρεσε μ' αυτό να σώση τη ζωή είκο-

τεσσάρων ανθρώπων και τη δική του την τιμή.

Πήγε στη σάλα του καθαρίσματος που δεν έδούλευε κανείς.

Οι καθαρίστρες είχαν σχολάσει. Άλλες φλοαρούσαν στην αβλή κι' άλλες προχωρούσαν κιόλα στο μικρό δρόμο που οδηγούσε στους εργατικούς συνδικατίους.

Ό μηχανικός έπρόσεξε άνάμεσα σ' αυτές που φλοαρούσαν. Καμιά όμως δεν έμοιαζε την πρωινή του έπισκεπτήρια. Προχώρησε κατόπι στο μικρό δρόμο και, κάθε φορά που έφτανε καιμιά συντροφιά, γορνούσε και τις έέταζε όλες καλά καλά στο πρόσωπο, τόσο που τα κορίτσια, εθθημα και ζωηρά όπως ήσαν, δίχτανε τα γέλια όλα μαζί.

Και όμως καθαρίστρα ήταν αυτή που τον ειδοποίησε τό πρωί. Δεν μπορούσε βέβαια να πη πως ήταν ακριβώς, γιατί τόσο είχε ταραχθή μ' αυτά που είχε καταγγείλει, ώστε δεν κοιτάζε με προσοχή τα χαρακτηριστικά της.

Έπειτα με το θέλο, το σκοπό, και τη γαλάζια μπλούζα, με το καρβουνωμένο πρόσωπο, όλ' αυτά τα πειροκάβουνα μοιάζουν καταπληκτικά μεταξύ τους. Όλες είναι μελαχροινές, ή καλύτερα μαύρες και στο πρόσωπό τους λάμπουν, σε λαμπερά μαργαριτάρια, τα μάτια και τα δόντια τους.

Τό μόνο που μπορούσε να πη για αυτήν που ζήτησε, ήταν πως είχε κάποια διαφορά στην όμιλία της από τις άλλες. Κάτι σαν να πύμα τό αστικό, τό πιο λεπτό.

Αισθάνότανε την ανάγκη να την ξαναβιδή. Κι' έσπερε να την βρή. Ούτε άπελιτιστής γιατί δεν τό κατορθώσε άμεσα.

Όταν είδε πως δεν ήταν μ' αυτές που είχαν βγή πρώτες, γύρισε πάλι πίσω με την ιδέα πως μπορεί να είχε άργήσει μέσα στο ανθρακωροχείο. Είδε τότε να βγαίνουν από τό λουτρό δυο κορίτσια, πιασμένα από τό χέρι.

Τού φάνηκε... όχι, δεν έκανε λάθος. Όχι βέβαια αυτή που ήταν από δεξιά, με το ήμερο και κοινό πρόσωπο. Μα ή άλλη, με τό ύφος τό αποφασιστικό και τολμηρό...

Την έπλησιασε και της είπε:

— Έσεις ήρθατε τό πρωί στη μηχανή για να μου πητε...

— Στη μηχανή σας; Μπα, έμεις είμαστε καθαρίστρες, είπα ή μιά που ήταν ή Λέα και που άρχισε να φοβάται.

— Ναι, με όχι σεις, εκείνη ήθελε να πω κι' έβλεπε τη Διονυσία. Σήμερα τό πρωί, για να έμποδισατε τό δυστύχημα;

Η Διονυσία τον έκοίταζε οσοισμένυνη. Δεν ήθελε να φανερωθή και μπόρεσε, γιατί τό πρωινό της πρόσωπο,

μαύρο από τό καρβουνο, έμοιαζε τόσο λίγο με τό τωρινό! Θά κρατούσε λοιπόν τό ίνδογυιό της.

Ό μηχανικός όμως ήθελε να την κάμνη να μιλήση. Θά την έγνώριζε από την όμιλία της, γιατί σ' όλο τον εργατικό συνδικισμό, δε θά έρισκόταν άλλη που να μιλή τόσο σωστά κι' εθηνικά.

— Μα πως; έπέμεινε. Την ώρα του κολατσιού, όταν ή βοηθός μου λάδωνε τη μηχανή... Ό βοηθός μου... καταλαβαίνετε τι θέλω να πω. Έκτός άν...

— Άν δεν κάματε λάθος, κόρις!

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ή Διονυσία χαίρεττος και τράβηξε να φύγη με τη Λέα.

Πέντε λέξεις είπα μόνο, πέντε λέξεις ξερές. Ήταν όμως άρκετες για να την γνωρίσει ή μηχανικός. Ήταν ή ίδια φωνή, ή ίδια ενεργητική γλώσσα, ή ίδια λεπτή όμιλία.

Κατάλαβε όμως πως ή κόρη δεν ήθελε ούτε να φανερωθή. Θά είχε τους λόγους της βέβαια για αυτό. Ίπως να την έμποδίζε ή παρουσία της συντρόφισσάς της, ίσως να την κρατούσε κάποια ύπόσχεση.

— Καλά, σκέφτηκε ή μηχανικός, δεν θά έπαινω. Θά προσέχω όμως. Και χωρίς να χαλάσω την ύπόσχησή μου, χωρίς δηλαδή να την όνομάσω... αφού δε δεν έξρω ούτε τήνομά της... θά ειδοποιήσω εκεί που έξρω για τον κίνδυνο, που άπειλει και τό όρυχείο και τους εργατες...

Όταν όμως τα πνεύματα είναι άναμμένα, όταν τα επαναστατικά φώλλα έρεθίζουν, όπως λέν, τον άέρα, τα πράγματα τραβούν τό δρόμο τους: είναι της θάλασσας τό κύμα που ή άνεμος τό σπρώχνει τόσο δυνατά, που μόνο τό βουνό ή ή μεγάλος βράχος μπορεί να τό συντρίψη.

Και σε λιγάκι θά βρισκόταν όλοι στην ανάγκη, — αυτό ή καλός μηχανικός τό προμάνεσε — και ή κ. Μπεκάρ και οι μηχανικοί και ή Έταιρία όλοκληρη, να προσκαλέσουν τό βουνό να τους βοηθήση.

Τό βουνό θά ήταν πρώτα οι χωροφύλακες και κατόπι ή στρατός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΒ'

Ό πατέρας της Διονυσίας πηγαίνεται. Η Διονυσία πήγαγε να δουλέψη στο μεταλλείο τό πρωί της άλλης μέρας όταν είδε πλήθος στο κάτω μέρος του δρόμου.

— Μήπως έχουν επαναστατήσει κι' έδω, όπως στο Κοουιέρ; σκέφτηκε. Ήταν τόση ήσυχία χθές!

Λίγο παρακάτω άντάμωσε τη Λέα.

— Άσχημο, της λέγει αυτή. Είναι αυτοί οι ταραξίες που τα κάνουν όλα. Δε θέλουν να δουλέψη κανείς. Ένα σωρό άνθρωποι μένουν κάτω στην αβλή, γιατί οι άπεργοι δεν τους αφήνουν να κατεβούν στο πηγάδι να δουλέψουν.

Η Διονυσία προχωρούσε με φρονήση, όταν είδε ξαφνικά κάτι που πολύ παραξενέτησε να τ' έβλεπε σ' αυτό

— Όλη κι' όλη! άποκριθής ή Λέα. — Και χωρίς άλλο, αυτό που φορεί στην πλάτη της, είναι ή έσάρκα μου. — Είδες άναίδεια! παρ' της την, Διονυσία.

— Για να ξαναρχίση τον καυγά; όχι, είναι περιττό.

Και όπως την πλησίαζε από πίσω, χωρίς εκείνη να την ιδή άκόμα, παρατήρησε πώς την είχε αλλάξει διώς όλοου. Της είχε περάσει κάτι κίχκινες κι' έλλίπτες στις άκρες που της έβλεπν ή λεπτή φουσκώμα.

— Την στόλισε κι' όλα, είπα σιγά ή Διονυσία στη Λέα.

— Βέβαια, άποκριθής αυτή, για να θαμπώνη τα μάτια και να μη την γνωρίζουν. Έννοια σου όμως, είπα μέσα της, και δε θά την χαρής πολύ.

Από τό ανθρακωροχείο που ήσαν τόσο ήσυχο χθές, και τόσο ταραχμένο σήμερα, σηκώνεται θόρυθος. Ακούγονται κρουάδες και κρουάδες.

Είναι πολύ γοργές ή άκόμη και δεν φέγγει, και τό πηγάδι βρίσκεται άρκετά μακριά. Έτσι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν καλά-καλά τι συμβαίνει. Οι φωνές όμως γίνονται δυνατώτερες, οι κρουάδες κι' ό θλιβερές έλίσσονται. Κάτι σαν άγγητά άκούγονται.

Είχε δικιο ή Λέα, τα πράγματα δεν είναι καλά.

Μα ιδέει σιγά άστραπή διακέρασε τό μυαλό της Διονυσίας, θλιβερή όμως σαν να την πληγώσει βέλος στην καρδιά.

«Ό μπαμπάς είναι και πάνω!»

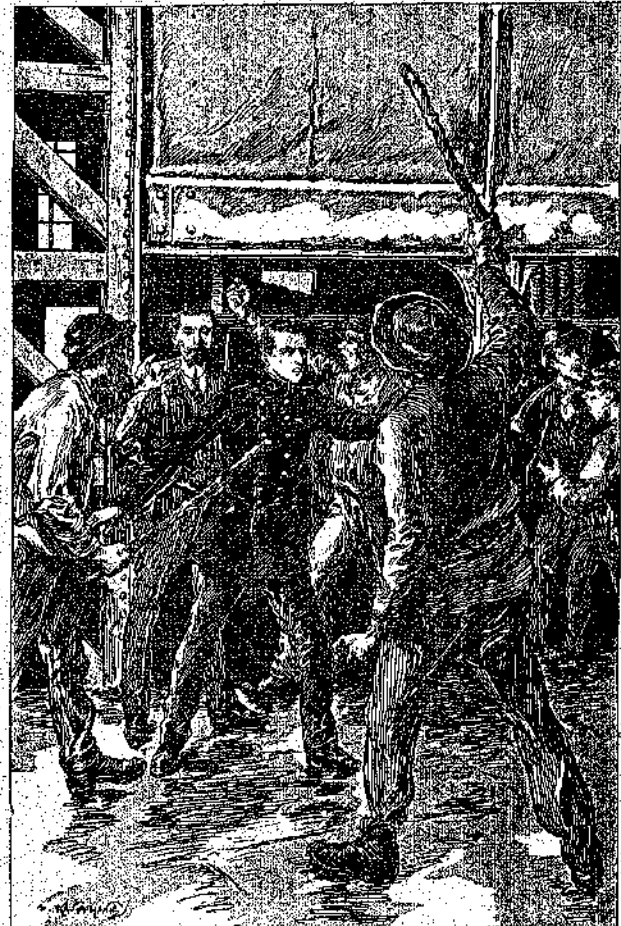
— Τρέξω στο πηγάδι, είπα στη Λέα.

— Περιμένε, της λέγει ήσυχά αυτή, να μην περάσουμε μπρός από την Τρούσέτ. Είναι καλή να μάς φτιάξη κανέν' άσχημο παιχνίδι. Άς πάμε πίσω από τα περιβόλια. Θά φτάσουμε πιο γρήγορα και θά μάθουμε αν ή μπαμπάς σου κατέβηκε στο πηγάδι ή όχι.

Η Διονυσία, φρόνιμη μ' όλη την άνοπομανοσία της, άκουσε τη συντροφισιά της. Πέρασαν μέσ' από μερικά περιβόλια και από κάποιο δρομάκι φθίσανε γρήγορα στο μεταλλείο. Είδαν πλήθος πολύ μαζεμένο εμπρός στο γραφείο κι' άκουσαν τους εργατες να λέγουν ή ένας στον άλλο:

— Ό Κουτου πύ είναι.

Η Διονυσία διασφαλίζει τό πλήθος και φθάνει σ' αυτόν που κοιτάζουν όλοι. (Έπεται συνέχεια).

Λίγο έπεισέ να χτυπήσουν και τον κ Μπεκάρ...

Το πρόσωπο καθήκον του καλού συνδρομητού είναι η εγκαιρος ἀνατίωσις της συνδρομής του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με ἀπλά στοιχεία δε. 3 (ὁ ἐλάχιστος δεσός). Πέναν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, με παχέα δὲ στοιχεία λέξ. 40 καὶ με κεφαλαία λέξ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δε. 1,50.

(ΚΒ' - 1248) Ἄ τολμήρη τὸ Ἀρρήκονο νύ Νέλλιση μίᾳ ψήφῳ συμπαθείας;

(ΚΒ' - 1249) Τρελιή Χορδύρια, Σανθὴ Βο- λιστρια, σωθήκατε; Πού βελ- οκισατε; Γράψτε μου, Δίσις; Χαλ, Φάληρον, ὁδὸς Ἀμφιπόλιος Οί- κια Ἐνταξία. - Σανθὸς Βιολιστῆς (ΚΒ' - 1250)

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, Ἀ γιά τὸν Ἀρχηγὸ κ' ἐγὼ στὸ πλευρὸ σου! Κρητιόπουλα, Ἐ- μπερὸς!! Δεῖξατε πάλι τὴν ἀφο- σιῇ ἀγάπῃ στὸ Μέγα Κρητιό. ΣΟΦΙΑ-ΔΑ-ΜΟΔΙΝ (ΚΒ' - 1251)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, οἷς πῆ- ρα γιά ἀλλῃ. Συχωρέστε με. ΙΑΝΙΣΜΟΣ (Δ. Ράλλη) (ΚΒ' - 1252)

ΜΕΛΑΘΡΑΝΑΤΗ, ΡΙΤΑ, ἔχω ἕνα σωρὸ πολύτιμα πετρώδια, μὴ λείπει μόνο τὸ διαμάντι. Τά- χα θά τῶβρω σὲ Μ. σου Μ. ΙΑΝΙΣΜΟΣ (ΚΒ' - 1253)

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, Ὁδοσ θερμοκίτη ὁπαδὸς ἔ- κεινον τάσσομαι στὸ πλευρὸ σου, Θέκλα (ΚΒ' - 1254)

Σ ἐ δασὺς κὶ δασὺς δὲν εἶχα ἂ πανήσει, νὰ με' συχωροῦν' τοὺς στέλλω. Φιλύρα, τί γίνεσαι; ἔχ' ο καιρὸ νὰ λάβω γράμμα σου, γιατί; Ἴνδς (ΚΒ' - 1255)

Αγαπητὴ ΡΙΤΑ, ἔλαβα ἑξαχα- ριστῶ τὴν ψήφῳ μου τὴν ἔξις. Ἴβῶνη (ΚΒ' - 1256)

Διαβολάκι τῆ; Μαχαρίτας, σὲ ἔξρω, εἶσαι ἡ Καλ... Η- ΤΕΙΡΟΔΗΨ, ἔλαβες τὸ γράμμα μου; -ΣΕΡΑΟΚ ΧΟΛΜΣ, τότε θά σοὺ ἀξίξει τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἔχεις, ἀν με ἀνακαλύψῃς. ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ (ΚΒ' - 1257)

Ἀποκάλυψις Ἀποκαλυπτῶν: Δα- βρυνθὺς; Ἄλ. Στεφανίδης, Κολόμβο, -Κων. Πετράκης. ΝΕΡΩΝ, ΚΡΗΤΙΚΟΠΑΙΣ (ΚΒ' - 1258)

ΖΗΤΩ Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ ὁ ΔΟΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ (ΚΒ' - 1259)

Αρρήκονο, τὰ ἀνθῆ δὲν ἀνταλ- λίσσουν Μ. Μ. με ἔντομα Ἀκρίδας (ΚΒ' - 1260)

Τὸ ὀφαιότερο ψευδώνυμο εἶναι τὸ Ἑλλάδας Ἀναλιὰ ψηφι- σατέ το. Διαβολάδα (ΚΒ' - 1261)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ - Εἰς τὴν ΚΒ - 1245 ἀντι Ἐμῶς Διαγωνι- σμῶς, ἀναγνώσιτε: Ἐμῶς Δια- γωνισμῶς Γραμματισμῶν. ΑΛΟΓΟΜΥΤΑ

(ΚΒ' - 1262) ΚΑΠΑ, γιά τὴν ΑΡΥΓΚΑ καὶ τὸν ΗΤΕΙΡΟΔΗΨ στοιχη- ματίσμοσ ἀπὸ 100 δραχμῆς κ' ἀν θέλετε ἐλθετε τὴν Τετάρτη στὶς 5 1/2 σὰ γράφει τῆς Διαπλάσεως, νὰ σὶς τὸ ἀποδείξωμν. ΒΕΙΝΟΓΛΟΥ, ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ (ΚΒ' - 1263)

Εισαχόμενῃ στὸ Διαπλάσιό- κιομο χριστῶ. ὁπαξάπαντα; Μεταλήγιες, βρέστε με. Νυχιερίδα (ΚΒ' - 1264)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΟΥ ΜΟΥ Βραβεῖον Α': Βερθεροσ. Β' Τριανταφυλλένια, Γ': Καλαμα- τικὰν Δουλοῦδι. Ἑλπινα; Βετ- τριική, Ἐκναστατή; Δοξασμέ- νος Τρολις. ΑΡΑΤΟΣ (ΚΒ' - 1265)

ΡΙΤΑ, ἔσο βεβαία ὅτι θά ψη- φίσω τὸ ἄτεροχον, πιετικω- κόν, ἀπαράμιλον ψευδώνυμόν σου. ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ ΓΑΡΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ (ΚΒ' - 1266)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΘΡΙΑΜΒΟΣ", Γ. ΡΥΘΗΚΕ ΣΤΗ ΘΕΣΠΙΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ Π ΟΒΑΡΟΣ: ΒΕΑΤΡΙΚΗ

ΑΝΤ. ΠΡΟΒΑΡΟΣ: ΕΠΙΤΑΛΟΦΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤ.: ΤΡΑΥΛΙΔ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ ΤΑΜΙΑΣ: ΖΑΚ ΒΕΝΑΡ

ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΒΕΣΠΕΘΩΜ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΠΝΕΜΑ ΒΕΣΤΕΡ: ΠΡΙΓΚΙΠΗ ΤΗΣ ΣΒΑΗΝΗΣ ΔΙΑΓΡΟΝΙΣΜΟΝ: ΚΟΥΑΡΕΜΙΔΟΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΙΩΠΟΙ ΑΘΗΝΩΝ: ΚΕΡΑΥΝ. ΗΠΙΟΤΗΣ ΠΥΡΡΟΥ: ΝΕΑΡΟΣ ΚΤΕΤΕΚΤΙΒ ΧΙΟΥ: ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΚΙΑΤΟΥ: ΑΡΑΤΟΣ

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ: Α. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ Παπαρόνο, Παλαρός, Δον Κρο- μυδάκης, Δον Φιουλιάκης, Ἀε- γῶ, Φράουλα, Μαχαρίτα Γ' του, Δεκαπενταετῆς Περγινη, Ιουλιὰ Δάδα, Κιῶτις Μιχαήλ, Γανούλι Ναταουνα, Παλαμίδου, Φερρόλη.

Α' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ Γράψατε σὲ μίᾳ καλλιτεχνικῇ κάρτα μίᾳ σκέψῃ πρῶτότυπῃ. Θά βραβεύσομν τὴν αἰσιότερη σκέ- ψῃ καὶ χωριστὰ κάρτα Προθε- σμια μῆνας Δίσις: Ἀθανάσιον Κόκκινον, Σοκράτους 2), Θεο- σαλο-ῖστην. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΕΜΠΡΟΣΙ ΕΙΜ ΣΑΣ ΘΕΛΟΥΜΕ!!! (ΚΒ' - 1267)

ΜΗΔΙΝΟΝΤΑΤ ΣΤΟ ΔΙΑ- ΠΛΑΣΙΟΚΟΣΜΟ, ΧΑΙΡΕ- ΤΩ ΟΛΟΥΣ. ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ (ΚΒ' - 1268)

Μπαίνοντας στὸ σάλονι χαίρε- τῶ ὅλους πλὴν τῆ; Μάσρης Μάσκας. ΚΕΛΛΥ ΒΕΜΠΣ (ΚΒ' - 1269)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ στὸ Δημοκρήσιμα θά σὲ ὑποστη- ρέξω. ΜΕΣΟΝΥΧΤΗΣ (ΚΒ' - 1270)

Νιγιάρας=Κ. Παναγιῶτης. Σύν- ασελμόσ=Σ. Δερβενῆς. Φαι- νικό Διαβολάκι=Κ. Βούδλεῦ. Ἰαβέρης=Γ. Οἰκονομόπουλος, Καρδιογνώστης=Γεωργετόγλου. ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΒ' - 1271) ΙΑ τὴν ΠΙΣΤΗ τὴν ΠΑΤΡΙΔΑ γιά τὴν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΝΑ ψήφῳ ΟΛΟΙ ΔΩΣΤΕ τῆς ΕΛΛΑ- ΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΣ (ΚΒ' - 1272)

ΡΙΤΑ ἀναλλασσομε Μ. Μ., ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΣ (ΚΒ' - 1273)

Συμμορία τῶν τριῶν, Εὐχαρι- στοῦμε. Καλλιτεροά φῖτε σὶς τὰ κεφαλάκια σας!!! Βεατρίκη, Ἐπιτάλοφ (ΚΒ' - 1274)

Φράουλα, ἀν δὲν γίνης μέλος, γι- ατι θάχεις ὀφθαλμιατρικὴν συμμορία. -Βεατρίκη, Ἐπιτάλοφ, Πα- παρόνο, Περγικισσα τῆς Σε- λήνης. (ΚΒ' - 1275)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΔΙ' ΑΓΚΑΛΙΑ εἶμαι ὁ- ποστηρικτῆς σου. ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ (ΚΒ' - 1276)

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ Ἀπολόγοσ: =Καλαμάκης, Ἀ- γιοναυπλιτῆς=Καρόδης, Κι- κή=Κωνσταντινίδου, Νέδων=Σαράβας, Ἡρῆ=Χέμη, Σα- ραβαλός=Κεραλίς. Αούσα... ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ (ΚΒ' - 1277)

Προστικη, Γαρόδνια, Γιουδὴ, Σπανιόλι, Μπερμαντάκο, Καμέλια, Καρδιογνώστη, Βεατρί- κη, Κολομπίνι, Πούλια, Ἀπό- κρολο, Θέκλα, Ἀτίσις, Τριαντα- φυλλένια, Ρομμαντικὴ [κ' ἐγὼ εἶμαι ρομμαντικὸς] Διάνο, Δανῆ, Κίρκη, Ἴνδς, Ουγενοσία, Νεῖλες, Κιρλόττα, Νίτσα, Ἰβόνη, Φερόδο, Ἄλκη, Ἰουλιανέ, Ἀρη. Δέα, Ἄνθεμις, Σάνθη, Φοῖβια, Ρω- ζάνη, Ἐκναστατή, Ἐμπερτάδα, Πιτσιρικό, Ἀστιδέα, Φιλέρημα, [εἶμαι καὶ ἐγὼ, Σεῖλλα: χαί] Νόρη, Ἀκέλλα, Ὀνειροστέλλαχτη, Λιχουστέλλαχτη, Ἰταόλυτε, Κι- κή, θέλετε νὰ μοὺ χριστέτε τὸ τετραδίὸ σας γιά τὴ συλλογῆμοῦ; Ἀμα λάβω θά στείλω κ' ἐγὼ. Τὸ καλλιτεροθὰ βραβεύθῃ. Ὀνειρο τῆς Κύπρου (ΚΒ' - 1278)

Αράχη, Μέμρις, Μυῖγια: Ἰωαν- νίλου, Ὑπνοβάτης: Σχοινῆς, Ἰδεώδης Ἑλλήνων: Κατσιομό- τῆς. Τσιφίλλι (ΚΒ' - 1279)

ΑΓΚΥΡΑΙ Σὺμμορια Φιλελευθέρων ΑΓΚΥΡΑ!! Σύνθημα ἐλπίδος τῶν νέων διὰ τὴν πρόσοδον (ΚΒ' - 1280)

ΑΓΚΥΡΑ!!! Ὀνομα Συλλόγου μῶς (ΚΒ' - 1281)

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ, Θεορὰ Συλλυπητήρια, ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ (ΚΒ' - 1282)

ΑΜΑΡΑΝΤΕ, ἔχω ἑσσορες μῆ- νες, νὰ λάβω γράμμα σου. Γιατί δὲν ἀντισῆ; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΟΗΣΣ (ΚΒ' - 1283)

Προκηρῖσσα Διαγω ἰσμον Μ. Μ. Βραβεῖα δὲσ: Α' Τιτίνα, Β' Μάχη τοῦ Βατεριῶ. Προθε- σμια μῆνας Δίσις: Δημ. Θεσιδό- πουλον, Θήβας. -Τζέννυ Μέρις (ΚΒ' - 1284)

Τὸ πρότο ξανόπασμα Ἰμνασιόπαις=Δ. Κασίπης. Ἀρ- χηγὸς τῆς Φιλῆς=Νίκος Βλά- χου, Δοξασμένη Γαλανόλευκη=Δ. Μεσολλάς, Χάνι τῆς Γραβιάς =Μ. Αλιβιζάτου. ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΙΠΕΥΣ (ΚΒ' - 1284)

Ρίτα, Ἀρελή Ἰμνασιόπαι, τι- μῆ ἑθεσποῦσα ἐάν λαμβάνα- τε μέρος στὸ Διαγωνισμὸ τῆς Τζέννυ Μέρις. (ΚΒ' - 1285)

Α' ΛΑΡΙΣΙΑ' ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΥΨΕΙΣ Κλεπτοπόλοῦ τοῦ 21=Σταμά- τῆς Δελακαῖτος, Ροδοσά- λαχη Ἀδογιάς=Νίκη Κυριαζί- δου, Λαρισιακό Ἀγκατάκι=Μί- να Σιάπια, Ἰδεώδης Ἑλλῆς=Βασίλειος Χατζηδημούλης. Στὸ προσεχὲς νέος ἀνακαλύψετε. Γρά- μετε ὅλοι καὶ ὁδὸς τὸν ΕΡΙΓΔΩΠΙΟ ΔΙΑ (ΚΒ' - 1286)

Καρδιὰ ἀπὸ Πέτραν, μὴ τυχόν κ' ἐβῆλεις τὸν Διαγωνισμὸ τῆς Ζωγραφικῆς σου κάτω σὲ καμμιὰ βαρεῖα πέτρο, σὸν κ' ἀτ- τῆ πάχεις σὴ καρδιά σου, καὶ δὲν μορεῖς νὰ τὴν σηκώσης γιά νὰ βγάλῃς τάποτελέσματα; Ἐάν εἶναι ἐτσι τρέξε καὶ φέρε βίντι. Ὀνειρο τῆς Κύπρου (ΚΒ' - 1287)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΣΣΟ-ΚΑΡΟ (Κάτω ὁ Ἀπόλλων) Ἀπόλλων, γεμιστήρες με τις ἀλάναςτατες ἀνακαλύψετε στοιχηματοῦμεν 100 δραχμῆς ὅτι δὲν εἶμαι Ἰ. Ἀρόνης; Ἡπειρολήψ (ΚΒ' - 1288)

Νέρονα(Μάνος Βροδάκης), γιά τι ἔθνη σὲς, κόρη μου; Πιὲ ζῶδι νὰ ξεδωμώσῃς!! Αούα!!- ΚΟΛΟΜΒΟΣ, ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ (ΚΒ' - 1289)

Τέσσερα Κάπα, αἰ ἀνακαλύ- ψετε σας τέλειαι!! Θά γρα- φῶν στήν Ἱστορία!!! Σὰς εὐχό- μεθα τὴν διάλυσιν!! ΚΟΛΟΜΒΟΣ, ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ (ΚΒ' - 1290)

ἌΒΕΡΗ, Μ. Μυσικὰ σας ἐλέ- φθησαν. Ἀλληλογραφία δέχο- μαί. Στείλετε πρώτος Δίσις: Ἀγ- γελίος 1057 περιμένω. ΚΟΛΟΜΒΟΣ (ΚΒ' - 1291)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ, Στὰ μέλη τοῦ ΘΡΙΑΜΒΟΥ, ἐθ' χωριστοῖν γιά τὸ... Ἐκερασμα- ἄλλα... καὶσ πρόγμῃ στὸν καιρὸ τοῦ κ' ὀκολιό, τὸν Ἀδγουστο!! Γιαί; (ΚΒ' - 1292)

Τὰ ψευδιώνυμα τοῦ Συλλόγου ὁ ΘΡΙΑΜΒΟΣ, ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΟΝΕΙΡΟΣΤΑΛΑΚΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ ΠΡΙΓΚΙΠΗΣ Τ. ΣΒΑΗΝΗΣ Ὑψῶν, Ἰσοφαλομένο 240' Ἐμπερὸς ἀδιαπλάσιόπουλα: Πε- ριμένονος ὑποστηρίξῃ. Ἰδιαιτέ- ρως ἀπὸ τοὺς πατριώτας καὶ τοὺς φίλους μας!... ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ! ΕΜΠΡΟΣ ΨΗΦΟ ΠΑΙΣΙΑ! (ΚΒ' - 1293)

Φιλέρημε, ἔατεῖλα εὐχαριστῶν τας γιά τὴν πρότασί σου. Ἀνδιωμένη Πασχάλια, τὸ ἴδιο εὐχαριστῶντας. - Ὀνειρο τῆς Κύ- πρου, Βάλαμο Παυσιόπο. (ΚΒ' - 1294)